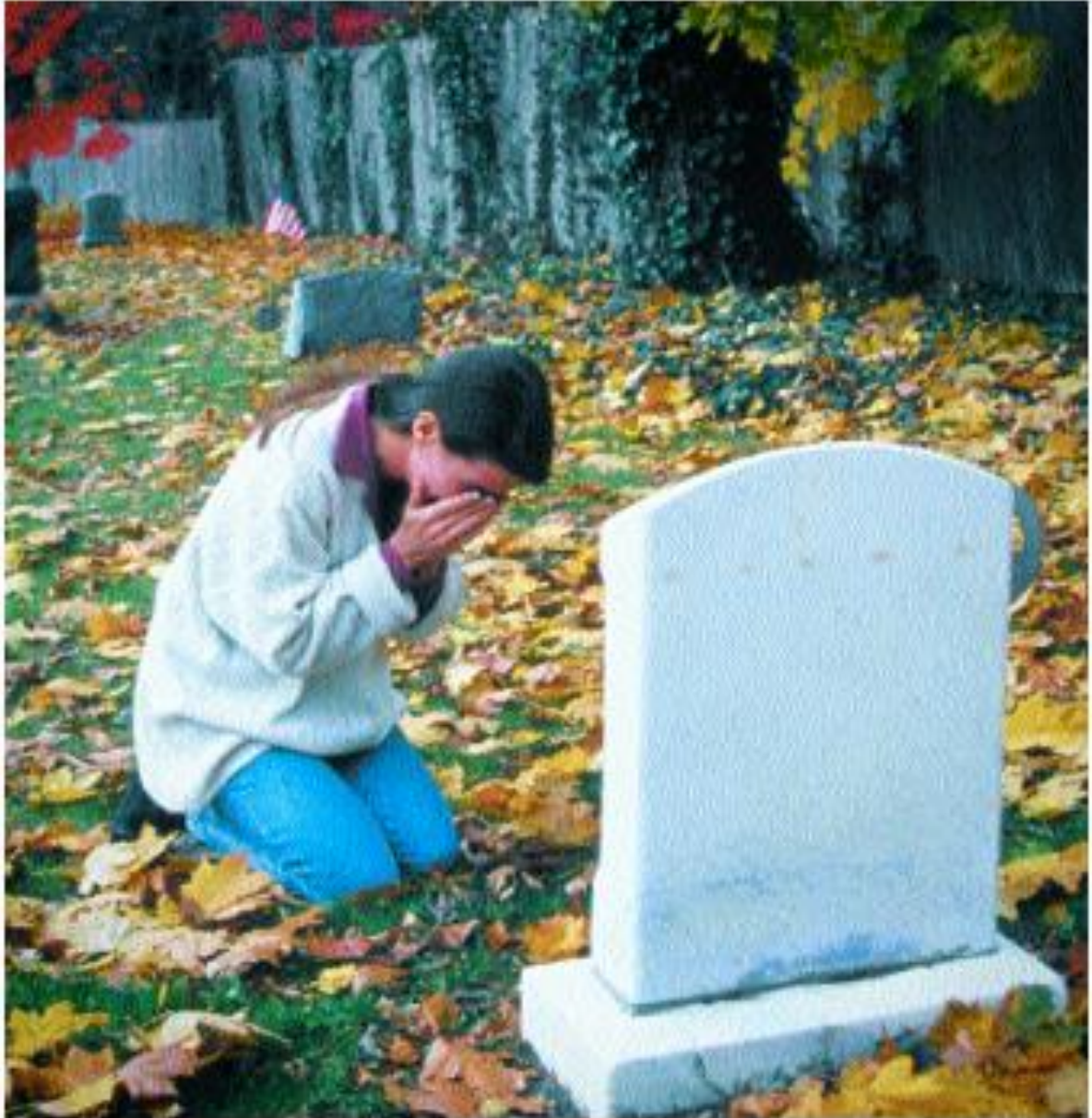

หลักสูตรศึกษาพระคัมภีร์
ทำไมพระเจ้ายอมให้มีความทุกข์?

ทำไมพระเจ้ายอมให้มีความทุกข์?

“การคัดค้านอย่างท่วมท้นที่สุดต่อความเชื่อที่ว่าจักรวาลมีพลังอันชาญฉลาดและเปี่ยมด้วยความรักคือการมีอยู่ของความเจ็บปวดและความปวดร้าวมากมายในโลก” — ริชาร์ด แฮร์ริส ผู้เขียน

เรามักจะสบายใจที่จะเชื่อในพระเจ้าเมื่อทุกอย่างเป็นไปได้ตามทางของเรา แต่ปล่อยให้โศกนาฏกรรมเกิดขึ้นและเราสามารถเริ่มสงสัยการมีอยู่ของพระองค์ได้อย่างรวดเร็ว

ดูสภาพจิตใจของโลก พวกอโงะนียม—

ผู้คนที่ประกาศความสงสัยในการดำรงอยู่ของพระเจ้าผู้สร้างที่ชาญฉลาดและสูงสุดซึ่งควบคุมจักรวาล—

มีอิทธิพลต่อนโยบายด้านการศึกษา วิทยาศาสตร์ และของรัฐบาล

การดำรงอยู่ของความทุกข์ทรมานในโลกเป็นหนึ่งในเหตุผลที่พบได้บ่อยที่สุดสำหรับการขาดความเชื่อและศรัทธาในพระเจ้าของผู้ไม่เชื่อเรื่องพระเจ้า

โดยไม่เข้าใจเหตุผลที่ความทุกข์มีมากมาย

พวกเขาสรุปว่าทั้งพระเจ้าและศาสนาไม่ได้ให้คำตอบสำหรับปัญหาของโลก ดังที่ พอล จอห์นสัน นักประวัติศาสตร์และนักประพันธ์ชาวอังกฤษตั้งข้อสังเกตว่า

“ข้าพเจ้าสงสัยว่าปัญหาเรื่องความชั่วร้ายได้คนที่คิดไตร่ตรองให้ออกห่างจากศาสนามากกว่าปัญหาอื่นๆ”

ไม่เข้าใจเหตุผลที่ความทุกข์มีมากมาย

บางคนสรุปว่าทั้งพระเจ้าและศาสนาไม่ได้ให้คำตอบสำหรับปัญหาของโลก

ตัวอย่างเช่น ในยุโรป ความไม่เชื่อเรื่องพระเจ้ามักมีมากขึ้นเรื่อยๆ มีการพังทลายของความศรัทธาในศาสนา

เริ่มต้นขึ้นอย่างจริงจังเมื่อความทุกข์ทรมานและความตายอันใหญ่หลวงของสงครามโลกครั้งที่ 1

กระทบกระเทือนจิตใจของชาวยุโรปที่รอดตายหลายล้านคน มีผู้เสียชีวิตมากกว่า 10 ล้านคนและบาดเจ็บอีก 20 ล้านคนในความขัดแย้งครั้งใหญ่นั้น

ตามที่นักเขียนชาวอังกฤษ David L. Edwards เขียนไว้ว่า:

“ประสบการณ์ในยุโรปในยุคของวิทยาศาสตร์แสดงให้เห็นชัดแล้วว่าซ้ำอีกว่าความเชื่อในพระเจ้าสามารถถูกความทุกข์ทรมานท่วมทับ” (The Futures of Christianity, หน้า 339) เขาอธิบายว่าเรื่องนี้เกิดขึ้นได้อย่างไร:

“สงครามโลกครั้งที่หนึ่งเป็นภัยพิบัติครั้งใหญ่ [ทางศาสนา]

มันสร้างความเสียหายทางกายภาพน้อยกว่าสงครามโลกครั้งที่สอง—

แต่สร้างความเสียหายให้กับศาสนาคริสต์มากกว่า . .

ประเพณีของคริสตจักรในยุโรปมีน้อยมากที่จะเตรียมพวกเขาให้พร้อมสำหรับวิกฤตทางจิตวิญญาณ . .

พวกเขาทั้งหมดสนับสนุนให้สมาชิกของพวกเขาสวดอ่อนน้อมเพื่อชัยชนะและความปลอดภัย

เพียงเพื่อจะพบว่ากลุ่มกัซพิชได้บังคับหลักคำสอนทั้งหมดซึ่งดูสดใสในยามสงบสุข . .

เป็นสงครามที่สร้างความเสียหายอย่างใหญ่หลวงต่อรูปแบบเก่าของคำสอนของคริสตจักรที่ว่าพระเจ้าอยู่ในการควบคุมเหมือนนักบวชในตำบลของเขา” (หน้า 306-307)

ตั้งแต่นั้นมา ชาวยุโรปส่วนใหญ่ก็เชื่อว่าความเชื่อในพระเจ้านั้นแทบจะไม่สมเหตุสมผลเลย

หลายคนแสดงความเห็นว่าพระเจ้าหูหนวกเพราะเสียงร้องอันเจ็บปวดที่เล็ดลอดออกมาจากสนามเพลาะที่เป็ยกโขกของสงครามโลกครั้งที่ 1 และค่ายมรณะของนาซีในสงครามโลกครั้งที่ 2

คลื่นแห่งความสงสัยนี้เกิดขึ้นมากมายในยุโรปจนในบางพื้นที่มีการขายอาคาร โบสถ์ โบราณหลายแห่งเพื่อใช้เป็นร้านหนังสือ พื้นที่สำนักงาน และแม้แต่ในตึกลับ

เราจะคืนดีกับความปวดร้าวและความทุกข์ทรมานด้วยการพรรณนาถึงพระเจ้าผู้เปี่ยมด้วยความรักในพระคัมภีร์ได้อย่างไร?

เหตุใดพระองค์จึงทรงยอมให้ความทุกข์ยากอันน่าสยดสยองที่ทำให้มนุษย์ต้องทนทุกข์ทรมาน?

พระคัมภีร์อธิบายความทุกข์หรือไม่? มันเปิดเผยพระเจ้าที่สามารถควบคุมจักรวาลได้หรือไม่?

หากพระองค์ทรงมีฤทธานุภาพเช่นนั้น เหตุใดพระองค์จึงไม่ทรงดับทุกข์ในทันที?

ผู้คนมากมาย ทั้งผู้ซื่อสัตย์และไร้ศรัทธา มองดูความหายนะ—ไม่ว่าจะเป็นเรื่องส่วนตัว ระดับชาติ หรือระดับโลก—และทนทุกข์กับคำถามเหล่านี้ ในบทเรียนนี้

เราจะมาดูกันว่าพระคัมภีร์กล่าวถึงปริศนาได้อย่างไร: ทำไมพระเจ้ายอมให้มีความทุกข์?

เสรีภาพในการเลือกหรือเสรีภาพจากความทุกข์?

หากเราเข้าใจชัดเจนว่าเหตุใดพระเจ้ายอมให้มีความทุกข์

เราก็ต้องเผชิญคำถามสำคัญอีกข้อหนึ่งอย่างตรงไปตรงมา

เราจะมีอิสระในการเลือกอย่างแท้จริงและยังได้รับอิสรภาพจากความทุกข์ทรมานได้อย่างไร?

เราต้องการทั้งสองอย่างหมดหวัง แต่เป็นไปได้ทั้งสองอย่างในเวลาเดียวกัน?

หากมีอุดมคติใดที่ปฏิบัติได้จริงในชาติตะวันตก สิ่งนั้นก็คือเสรีภาพ
เสรีภาพเป็นรากฐานของระบบสังคมของเรา
หลายคนเต็มใจที่จะปกป้องเสรีภาพและความมุ่งมั่นด้วยชีวิตของตนเอง

พระเจ้าเองได้ให้อิสระแก่ผู้คนในการเลือก อันที่จริง
นั่นเป็นส่วนหนึ่งของการออกแบบที่ยิ่งใหญ่ของพระเจ้า
พระองค์ไม่ได้บังคับเราให้อยู่ในเส้นทางใดโดยเฉพาะ แต่พระองค์อนุญาตให้เราเลือกทางที่เราจะไป
พระเจ้าตรัสกับอิสราเอลโบราณในเรื่องการเลือกว่า “วันนี้เราเรียกสวรรค์และโลกว่าเป็นพยานปรักปรำเจ้า
ซึ่งเราได้ตั้งชีวิตและความตาย การอวยพรและการสาปแช่งต่อหน้าเจ้า จึงเลือกชีวิต ” (เฉลยธรรมบัญญัติ
30:19)

ฟิโอดอร์ ดอสโตเยฟสกี
นักเขียนชาวรัสเซียแสดงความรักอย่างหลงใหลในสิ่งที่อาจเป็นมุมมองที่แพร่หลายของตะวันตกเกี่ยวกับความ
สำคัญของการเจตจำนงเสรี ในปี พ.ศ. 2407 ในบันทึกของเขาจากใต้ดิน
เขาเขียนถึงความจำเป็นในการกำหนดตนเองของเราว่า “มนุษย์ต้องการเพียงเจตจำนงเสรีของเขา
ไม่ว่าจะมีค่าใช้จ่ายเท่าไรและนำไปสู่ที่ใด”

แต่อะไรคือข้อดีและข้อเสียของเจตจำนงเสรีของมนุษย์?
เราต้องจำไว้ว่าเสรีภาพในการเลือกให้ผลดีและชั่ว ค่าใช้จ่ายสามารถมหาศาล
ทางเลือกของเราสามารถนำไปสู่ผลร้าย

ในช่วงต้นทศวรรษ 1900 ในปัจจุบัน ผู้คนได้เลือกอย่างเสรี ผู้นำระดับชาติตัดสินใจเป็นเวรเป็นกรรม
ความหยิ่งทะนง ความดื้อรั้น ความกลัว ตารางยุทธศาสตร์ และพันธมิตรทางการเมืองและการทหารที่พัวพัน
ล้วนมีส่วนในการเริ่มต้นสงครามโลกครั้งที่ 1 เมื่อมีเงื่อนไขแล้ว
ประเทศที่ตกอยู่ในภาวะสงครามก็พบว่าตนเองติดอยู่ในหุบเขาที่มีการสังหารทหารหนุ่มอย่างต่อเนื่องและเกี
อบจะไม่รู้จัก เราเห็นรูปแบบที่คล้ายคลึงกันตลอดประวัติศาสตร์

แต่ท่ามกลางความโกลาหล คำถามที่แท้จริงไม่ได้อยู่ที่ว่าพระเจ้ามีชีวิตอยู่และรับฟังผู้เข้าร่วมหรือไม่
แต่เป็นว่าพวกเขาฟังพระองค์หรือไม่

เปาโลพรรณนาสภาพของผู้คนอย่างกระซิบ: “เท้าของพวกเขารวดเร็วในการทำให้โลหิตตก;
ความพินาศและความทุกข์ยากอยู่ในทางของเขา และทางแห่งสันติสุขที่เขาไม่รู้จัก” (โรม 3:15-17)
น่าเสียดายที่ความพินาศ ความทุกข์ ความโศกเศร้า
และความทุกข์ทรมานไม่ได้เกิดขึ้นกับผู้ที่มีจิตใจผิดพลาด
ผลที่ตามมามากมายของการเลือกของเราตกอยู่กับผู้บริสุทธิ์โดยไม่เลือกหน้า

คนไร้ที่ติสามารถและมักจะได้รับบาดเจ็บ

บ่อยครั้งผู้ที่ไม่เกี่ยวข้องกับการเลือกที่ไม่ดีมักประสบกับพวกเขามากที่สุด

โมเสสยืนยันหลักการนี้ว่า “พระยาห์เวห์ทรงอดกลั้นไว้นานและบริบูรณ์ด้วยความเมตตา ให้อภัยความชั่วช้าและการล่วงละเมิด แต่พระองค์ไม่ได้ทรงล้างความผิดเลย โดยทรงเขียนเขียนความชั่วช้าของบรรพบุรุษที่มีต่อลูกหลานจนถึงรุ่นที่สามและสี่” (กัณดารวิถี 14:18) ผลที่ตามมาของบาปบางอย่างคงอยู่นานหลายชั่วอายุคน

การเลือกที่ไม่ถูกต้องของมนุษยชาติเป็นสาเหตุของความทุกข์ทรมานส่วนใหญ่ที่เราเห็นในโลก

อำนาจอธิปไตยของพระเจ้า

มีเพียงพระคัมภีร์ศักดิ์สิทธิ์เท่านั้นที่เปิดเผยวิธีแก้ปัญหาที่แท้จริงและยั่งยืนสำหรับความทุกข์ของผู้คน ตามพระคำของพระเจ้าที่เราต้องมองการแก้ปัญหาของเรา

ตามพระคัมภีร์ ใครคือผู้ปกครองสูงสุดเหนือบรรดาประชาชาติ?

“ข้าแต่พระเจ้าของบรรพบุรุษของเรา พระองค์ไม่ใช่พระเจ้าในสวรรค์หรือ และพระองค์ไม่ได้ปกครองเหนือบรรดาประชาชาติ และในมือของพระองค์ไม่มีอำนาจและฤทธิ์อำนาจ จึงไม่มีใครสามารถต้านทานพระองค์ได้?” (2 พงศาวดาร 20:6)

พระคัมภีร์เปรียบเทียบพลังของพระเจ้ากับพลังของประชาชาติอย่างไร?

“ดูเถิด บรรดาประชาชาติเป็นเหมือนหยดหนึ่งในถัง และนับเป็นผงธุลีบนตาซึ่ง . . . และพระองค์ทรงนับพวกเขาน้อยกว่าไม่มีอะไรและไร้ค่า” (อิสยาห์ 40:15-17 เปรียบเทียบข้อ 22-23)

คัมภีร์ไบเบิลเปิดเผยหรือไม่ว่าพระเจ้านี้มีปฏิสัมพันธ์กับผู้นำของประเทศต่างๆ เพื่อทำตามพระประสงค์ของพระองค์หรือไม่?

“ในปีที่หนึ่งแห่งรัชกาลไซรัส กษัตริย์แห่งเปอร์เซีย เพื่อพระวณะของพระยาห์เวห์ที่ตรัสโดยปากของเยเรมีย์จะสำเร็จ พระเจ้าได้ทรงปลุกเร้าจิตวิญญาณของกษัตริย์ไซรัสแห่งเปอร์เซียให้ทรงประกาศโดยตลอด ราชอาณาจักรและเขียนเป็นลายลักษณ์อักษรด้วยว่าไซรัสกษัตริย์แห่งเปอร์เซียตรัสตั้งนี้ว่า ราชอาณาจักรทั้งสิ้นของแผ่นดินโลกซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งสวรรค์ประทานแก่ข้าพเจ้า

และพระองค์ทรงบัญชาข้าพเจ้าให้สร้างพระนิเวศแก่พระองค์ที่กรุงเยรูซาเล็มซึ่งอยู่ในยูดาห์” (เอสรา 1:1-2; เปรียบเทียบ 2 พงศาวดาร 36:22)

พระเจ้าเปิดเผยแก่ผู้เผยพระวจนะเยเรมีย์ว่าหลังจาก 70 ปีในการตกเป็นเชลยของชาวบาบิโลน ชาวยิวบางคนจะได้รับอนุญาตให้กลับบ้านเกิดของพวกเขา พวกเขาจะสร้างกรุงเยรูซาเล็มและพระวิหารขึ้นใหม่

ในยุโรป

การพังทลายของศรัทธาทางศาสนาเริ่มต้นขึ้นอย่างจริงจังเมื่อความทุกข์ทรมานและความตายอันใหญ่หลวงของสงครามโลกครั้งที่ 1 ถล่มบ้านของชาวยุโรปที่รอดตายหลายล้านคน

เพื่อให้คำพยากรณ์นี้สำเร็จ

พระเจ้าจึงทรงชักจูงและควบคุมความคิดและการตัดสินใจบางอย่างของไซริส กษัตริย์แห่งเปอร์เซีย พระองค์ “ทรงปลุกเร้าจิตวิญญาณของไซริส”

เพื่อที่กษัตริย์จะทรงออกพระราชกฤษฎีกาอนุญาตให้สร้างกรุงเยรูซาเล็มและพระวิหารขึ้นใหม่

พระเจ้าสามารถมีอิทธิพลต่อหัวหน้าประเทศใด ๆ ได้ตามต้องการหรือไม่?

“พระทัยของกษัตริย์อยู่ในพระหัตถ์ของพระเจ้า . . พระองค์จะทรงหมุนไปทุกที่ตามพระประสงค์” (สุภาษิต 21:1)

เราจะเห็นได้ว่าเหตุผลที่พระเจ้าไม่ได้หยุดความทุกข์ทรมานของมนุษย์และความปวดร้าวบนแผ่นดินโลก นั้นไม่ใช่เพราะพระองค์ขาดการควบคุมสิ่งที่มนุษย์ทำ

เขาสามารถควบคุมแม้กระทั่งผู้ที่อยู่ในระดับสูงสุดของรัฐบาล

สิ่งที่เราเห็นคือพระองค์ทรงเลือกที่จะใช้การควบคุมอย่างจำกัดอย่างยิ่ง

พระเจ้ามีแผน จุดประสงค์อันยิ่งใหญ่ที่พระองค์ทรงดำเนินการ การออกแบบที่ยอดเยี่ยมนั้นต้องการให้พระองค์ยอมให้ผู้คนใช้เจตจำนงเสรี

เรามีทางเลือกในการเลือกที่ขัดต่อกฎหมายของพระองค์ พระเจ้า—

ในการดำเนินตามพระประสงค์ของพระองค์—

ทรงอนุญาตให้ผู้คนทำการเลือกที่ขัดต่อพระประสงค์อันสมบูรณ์ของพระองค์

ทำไมต้องทนทุกข์ทรมาน?

นักเขียนชื่อดังคนหนึ่งถามตรง ๆ ว่า “ถ้าพระเจ้าแสนดีและทรงอนุภาพไร้ขอบเขตด้วย
ทำไมความชั่วจึงมีอยู่จริง?” คำถามนั้นเป็นคำถามที่เราทุกคนต้องการคำตอบ

พระเจ้าเปิดเผยจุดประสงค์ของพระองค์ในการปล่อยให้ความทุกข์ยากในยุคปัจจุบัน
เมื่อเราต้องต่อสู้กับธรรมชาติที่ทำลายล้างและการให้เหตุผล เป็นเจตจำนงเสรีของเรา—
เสรีภาพในการเลือกของเรา, สิทธิเสรีทางศีลธรรมของเรา—

ที่ให้กุญแจสู่ความเข้าใจว่าเหตุใดพระเจ้าผู้เป็นเจ้าจึงยอมให้ความชั่วและความทุกข์เกิดขึ้น

พ่อแม่คนแรกของเราต้องเผชิญกับทางเลือกที่สำคัญอะไรบ้าง?

“ต้นไม้แห่งชีวิตก็อยู่ท่ามกลางสวน และต้นไม้แห่งความรู้ดีและรู้ชั่ว” (ปฐมกาล 2:9)

หนังสือเล่มแรกของพระคัมภีร์พูดถึงต้นไม้สองต้นที่พระเจ้าสร้าง
ทางหนึ่งเป็นทางไปสู่ชีวิตและพระพรอันอุดมสมบูรณ์ อีกทางหนึ่งเป็นทางไปสู่ความทุกข์ ความปวดร้าว
และความตาย พระองค์ประทานต้นไม้สองต้นแก่อดัมและอีฟ
แต่พระองค์ไม่ทรงปล่อยให้พ่อแม่คนแรกของเราอยู่ในความมืดมิด
พระองค์ทรงอธิบายผลที่ตามมาของการเลือกที่พวกเขาทำได้และแม้กระทั่งสั่งพวกเขาไม่ให้ทำผิด (ปฐมกาล
2:15-17; เปรียบเทียบ 3:3)

อดัมและอีฟตัดสินใจครั้งสำคัญอะไร?

“ฉะนั้นเมื่อหญิงนั้นเห็นว่าต้นไม้ นั้นดีสำหรับเป็นอาหาร น่ามอง
และต้นไม้ที่พึงปรารถนาเพื่อให้เกิดปัญญา เธอก็หยิบผลของมันมากิน เธอให้สามีของเธอด้วย
และเขาก็กิน” (ปฐมกาล 3:6)

แม้ว่าพระเจ้าผู้สร้างของมนุษย์ได้เตือนมนุษย์คนแรกอย่างชัดเจนว่าอย่ากินผลของต้นไม้แห่งความสำนึกใน
ความดีและความชั่ว พระองค์ไม่ได้ขัดขวางอดัมและอีฟจากการเลือกผิด
พระเจ้าได้ทรงสร้างพวกเขาทั้งตามพระฉายาของพระองค์และให้อิสระแก่พวกเขาในการเลือก

พระเจ้าเป็นแบบอย่างของบุคลิกที่บริสุทธิ์และชอบธรรม พระองค์ทรงเลือกทำสิ่งที่ฉลาดและดีอยู่เสมอ
ไม่มีอำนาจใดยิ่งใหญ่ไปกว่าพระองค์ที่บังคับพระองค์ให้เป็นคนชอบธรรม

ความชอบธรรมเป็นวิถีชีวิตของพระองค์เสมอมาและจะเป็นตลอดไป ธรรมชาติของพระองค์คือความรัก เป็นการแสดงออกสูงสุดของคุณลักษณะที่สมบูรณ์แบบของพระองค์ (1 ยอห์น 4:8, 16)

เพราะพระเจ้าต้องการให้เราเป็นเหมือนพระองค์ พระองค์ไม่ได้ทำให้เราเป็นหุ่นยนต์ หากพระองค์ทรงทำเช่นนั้น เราไม่สามารถสร้างอุปนิสัยที่ชอบธรรม แบบเดียวกับที่พระองค์ทรงมี พระองค์ไม่สามารถทำให้เราเป็นภาพลักษณ์ทางวิญญาณของพระองค์ได้ ในการสร้างอุปนิสัย เราต้องประเมินทางเลือกของเราและตระหนักถึงผลที่ตามมา เราต้องเลือกระหว่างถูกกับผิด ปัญญากับความโง่ ความประมาท และความระแวงระวัง

จะเกิดอะไรขึ้นเมื่อเราเลือกผิด

“ผู้ที่หว่านความชั่วช้าจะเก็บเกี่ยวความเศร้าโศก ” (สุภาษิต 22:8)

เปาโลอธิบายหลักการของการเก็บเกี่ยวสิ่งที่หว่านในกาลาเทีย 6:7-8 การแปลข้อนี้ในเวอร์ชันสากลใหม่มีความชัดเจนเป็นพิเศษ: “อย่าถูกลอก: พระเจ้าไม่สามารถเยาะเย้ยได้ ชายคนหนึ่งเก็บเกี่ยวสิ่งที่เขาหว่าน ผู้ที่หว่านเพื่อเอาใจธรรมชาติแห่งบาปของตน จากธรรมชาตินั้นจะเก็บเกี่ยวความพินาศ ผู้ที่หว่านเพื่อให้พระวิญญาณพอพระทัย จะเก็บเกี่ยวชีวิตนิรันดร์จากพระวิญญาณ”

บันทึกในพระคัมภีร์แสดงให้เห็นว่าพระเจ้าแทบไม่ได้เข้าไปยุ่งเกี่ยวกับความสามารถอิสระของมนุษย์ในการเลือก

เราพบตัวอย่างในพระคัมภีร์ที่พระเจ้าทรงแทรกแซงชั่วคราวเพื่อยับยั้งเสรีภาพของประเทศหรือของปัจเจกบุคคลในการเลือกแนวทางปฏิบัติ ในบางกรณีเพื่อปกป้องผู้ใช้ของพระองค์ ในบางกรณีก็เพื่อเติมเต็มคำพยากรณ์

มีอยู่ครั้งหนึ่ง พระองค์ทรงให้กษัตริย์ซาอูล "พยากรณ์"

โดยไม่สมัครใจเพื่อปกป้องเดวิดผู้ใช้ของพระองค์ แต่ในไม่ช้าซาอูลก็กลับไปสู่วิถีเดิมของเขา

พระเจ้ายังทรงเข้าแทรกแซงเพื่อปกป้องซาราห์ภรรยาของอับราฮัมจากเจตนาที่ผิดกฎหมายของกษัตริย์ พระเจ้ามักจะเข้าแทรกแซงกิจการของมนุษย์เพื่อช่วยหรือปกป้องผู้ใช้ที่ซื่อสัตย์ของพระองค์

โดยทั่วไปแล้ว

พระประสงค์ของพระเจ้าจะทำหน้าที่ได้ดีที่สุด โดยพระองค์ประทานเสรีภาพในการเลือกแก่เรา—

ปล่อยให้เรื่องต่างๆ ดำเนินไปตามวิถีของมันเอง

แม้ว่าบางครั้งการตัดสินใจที่รีบร้อนและผิดพลาดจะนำมาซึ่งความทุกข์ทรมานมหาศาลในบางครั้ง มิฉะนั้น

เราจะไม่เรียนรู้ถึงความสำคัญของอุปนิสัยที่ชอบธรรม

และเราจะไม่เข้าใจผลที่เลวร้ายของพฤติกรรมที่เป็นบาปอย่างถ่องแท้

ตัวอย่างเช่น พระเจ้าไม่ได้ป้องกันไม่ให้ผู้คนดื่มสุรามากเกินไป
พระองค์ไม่ทรงเอาเสรีภาพในการเลือกของพวกเขาไป
และพระองค์ไม่ได้ทรงป้องกันพวกเขาจากความทุกข์ทรมานจากผลของการเลือกของพวกเขา
แต่ถ้าผู้เสพสุราควรแสวงหาพลังทางวิญญาณและความช่วยเหลือจากพระเจ้าเพื่อต่อสู้กับความอ่อนแอของเขา
อย่างจริงจัง พระเจ้าก็เต็มใจที่จะช่วยเหลือเขา โดยผ่านการแทรกแซงของพระเยซูคริสต์ (ฮีบรู 2:16-18;
4:14-16) พระกรรมของพระเจ้าเปิดรับคำอธิษฐานของผู้ที่ปรารถนาจะเชื่อฟังคำสั่งของพระองค์อย่างจริงจัง
(1 เปโตร 3:12)

บทบาทของซาตานในการทำให้เกิดความทุกข์

ซาตานเป็นสาเหตุหลักของความทุกข์ทรมานของผู้คน พระคัมภีร์กล่าวถึง “งูในสมัยโบราณตัวนั้น
ซึ่งเป็นมารและซาตาน” (วิวรณ์ 20:2) ผู้ปกครองเหนือมนุษย์ในฐานะ “เจ้าชายแห่งพลังแห่งอากาศ
วิญญาณซึ่งปัจจุบันทำงานในบุตรแห่งการไม่เชื่อฟัง” (เอเฟซัส 2:2) ในฐานะ “เทพเจ้าแห่งยุคนี้” (2 โครินธ์
4:4) ซาตานเป็นตัวกระตุ้นความทุกข์ยากของมนุษยชาติ

เปโตรเตือนคริสเตียนว่า “ศัตรูของมารเดินดุจสิงโตคำราม เสาะหาผู้ที่มันจะกัดกิน” (1 เปโตร 5:8)
พระเยซูบอกเราในคำอุปมาเรื่องผู้หว่านและเมล็ดพืชว่า
ทันทีที่หลายคนได้ยินพระวจนะของพระเจ้าอธิบายนให้พวกเขาฟังว่า
“ซาตานมาทันทีและเอาพระวจนะที่หว่านลงในใจพวกเขาไปเสีย” (มาระโก 4:15)

อัครสาวกเปาโลขอให้ทิโมธีสั่งสอนและตักเตือน “บรรดาผู้ต่อต้าน” เพื่อพวกเขาจะได้
“มีสติสัมปชัญญะและหลีกเลี่ยงบ่วงของมาร ถูกเขาจับไปเป็นเชลยให้ทำตามพระทัยประสงค์” (2 ทิโมธี
2:25-26). พระเยซูส่งเปาโลไปหาคนต่างชาติ “ให้ล้มตา เพื่อจะเปลี่ยนพวกเขาจากความมืดเป็นความสว่าง
และจากอำนาจของซาตานมาสู่พระเจ้า” (กิจการ 26:18)

เราสามารถเห็นได้จากข้อความเหล่านี้ว่าซาตานใช้อำนาจมหาศาลและแพร่หลายเหนือมนุษยชาติ
อิทธิพลของเขายิ่งใหญ่เพียงใด? พระคัมภีร์บอกเราว่า “โลกทั้งโลกอยู่ภายใต้อิทธิพลของมารร้าย” (1 ยอห์น
5:19)

ไม่นานก่อนที่พระคริสต์จะเสด็จกลับมา
ซาตานและพวกปีศาจจะปลุกปั่นช่วงเวลาแห่งปัญหาซึ่งจะพิสูจน์ให้เห็นว่าเลวร้ายยิ่งกว่าโศกนาฏกรรมที่มนุ
ษย์เคยประสบมา (มัทธิว 24:21-22) ความทุกข์ยากจะนำมาซึ่งความคาดไม่ถึง

เมื่อถึงเวลานั้นซาตานจะชักนำมนุษยชาติให้เข้าใจผิดโดยผ่าน “คนนอกกฎหมาย” ซึ่งอิทธิพลจะ
“ตามการทำงานของซาตาน ด้วยฤทธิ์เดช หมายสำคัญ และการอัศจรรย์ที่โกหกทั้งหมด
และการหลอกลวงที่ไม่ชอบธรรมทั้งหมด ” (2 เธสะโลนิกา 2:9-10)

อิทธิพลของซาตานเป็นสาเหตุของการแบ่งแยกและความเกลียดชังในหมู่ประชาชาติ เผ่าพันธุ์ ศาสนา และปัจเจกบุคคล พระคัมภีร์เรียกเขาว่า “ผู้ทดลอง” (มัทธิว 4:3; 1 เธสะโลนิกา 3:5) พระองค์ทรงใช้ประโยชน์จากความอ่อนแอของเราเพื่อล่อลวงและหลอกล่อให้เราทำบาปและขัดแย้งกันเอง (1 โครินธ์ 7:5) ด้วยวิธีการเหล่านี้ พระองค์จะกระตุ้นทัศนคติและพฤติกรรมในผู้ที่ก่อให้เกิดความขัดแย้ง การบาดเจ็บ ความโศกเศร้า และความตาย

อย่างไรก็ตาม พระเจ้าได้กำหนดขอบเขตอำนาจและอิทธิพลของซาตานไว้เหนือมนุษยชาติ (โยบ 1:12; 2:6) พระเจ้าจะไม่ยอมให้ซาตานเอาชนะเพื่อความรอดของมนุษยชาติ พระเจ้าจะไม่วันละทิ้งการควบคุมขั้นสูงสุดในกิจการของมนุษย์

ความสำคัญของคุณลักษณะของพระเจ้า

หลายคนสงสัยว่า:

เหตุใดพระเจ้าจึงไม่สร้างมนุษย์ให้กลายเป็นวิญญาณโดยปราศจากธรรมชาติของมนุษย์ในตอนแรก?

เหตุใดพระองค์จึงทรงสร้างเราทางร่างกายก่อน—จากผงคลีดิน—

จากนั้นให้ชีวิตนิรันดร์แก่เราหากเราต้านทานความอ่อนแอของเนื้อหนังของเราอย่างจริงจัง

ถ้าพระเจ้าทำได้ทุกสิ่ง ทำไมพระองค์ไม่สร้างเราด้วยบุคลิกที่สมบูรณ์แบบ? กล่าวอีกนัยหนึ่ง

อะไรคือจุดประสงค์ของชีวิตทางกายภาพที่ยากลำบากและพยายามนี้?

ไม่สามารถหลีกเลี่ยงความโศกเศร้าและความทุกข์ทรมานของเราได้หรือ

แน่นอนว่าพระเจ้าสามารถทำได้ทั้งหมด—

หากพระองค์เต็มใจที่จะสร้างเราโดยปราศจากอุปนิสัยส่วนตัวที่เราต้องการสำหรับการเลือกส่วนตัว

ทุกอย่างกลับไปสู่เจตจำนงเสรีของเรา เสรีภาพในการเลือกของเรา

พระเจ้าเองมีทางเลือกว่ามนุษย์จะถูกสร้างขึ้นอย่างไร เขาสามารถสร้างหุ่นยนต์ให้เราได้

ซึ่งทำงานเหมือนกับหุ่นยนต์ที่ตั้งโปรแกรมไว้

ซึ่งแนวทางเดียวในการดำเนินการคือปฏิบัติตามคำแนะนำของผู้ผลิต

แต่พระองค์ทรงเลือกสร้างเราเหมือนพระองค์

มีความสามารถในการเลือกที่จำกัดด้วยความรู้และอุปนิสัยของเราเท่านั้น

สิ่งนี้ต้องการให้เราเรียนรู้สิ่งที่ถูกต้องจากสิ่งที่ผิด และอุปนิสัยของเราค่อยๆ

พัฒนาโดยการตัดสินใจของเราภายใต้การนำทางและความช่วยเหลือจากพระเจ้า

พระเจ้ากำลังสร้างคุณลักษณะในมนุษย์อย่างแข็งขันหรือไม่?

“เพราะว่าเราเป็นฝีพระหัตถ์ของพระองค์ ที่ทรงสร้างในพระเยซูคริสต์เพื่อการดี ซึ่งพระเจ้าได้ทรงจัดเตรียมไว้ล่วงหน้าเพื่อเราจะดำเนินตามนั้น” (เอเฟซัส 2:10)

“... ได้รับการฟื้นฟูในจิตวิญญาณของจิตใจของคุณ และ ...
สวมคนใหม่ซึ่งหลังจากพระเจ้าถูกสร้างขึ้นในความชอบธรรมและความบริสุทธิ์ที่แท้จริง” (เอเฟซัส 4:22-24, เวอร์ชันคิงเจมส์)

พระเจ้ายังไม่จบกับเรา เรายังคงเป็นผลงานของพระองค์ พระองค์ทรงสร้าง
“ความชอบธรรมและความบริสุทธิ์ที่แท้จริง” ในตัวเรา—พระลักษณะของพระองค์

ตราบใดที่เราเป็นมนุษย์ อุปนิสัยของเราก็ไม่แน่นอน มันไม่ถาวร
เราสามารถเปลี่ยนความคิดและพฤติกรรมของเราได้ เราสามารถทำผิดพลาดและเรียนรู้จากมันได้
เราสามารถเรียนรู้จากผลของการเลือกที่ถูกและผิดของเรา

เนื่องจากเราสามารถเปลี่ยนความคิด—และกลับใจจากความผิดพลาดของเรา—
พระเจ้าสามารถเปลี่ยนแปลงเราได้มากยิ่งขึ้น
และสร้างเจตจำนงในตัวเราและความสามารถในการเลือกอย่างแน่นอนว่าสิ่งใดถูกต้องเหนือสิ่งที่สิ่งที่ไม่ดีอย่าง
แน่นอน

“เพราะว่าพระเจ้าคือผู้ที่ทำงานในตัวคุณทั้งเพื่อทำตามความประสงค์และเพื่อพระประสงค์ของพระองค์”
(ฟิลิปปี 2:13)

แน่นอน พระเจ้าต้องการให้เราได้รับรู้ก่อน
และเต็มใจกลับพฤติกรรมที่ผิดของเราโดยยอมให้พระวิญญาณของพระองค์ประทานพลังให้เราทำการเปลี่ยนแปลงเหล่านั้น จากนั้นเราสามารถเป็นคนใหม่ที่ “ถูกสร้างในความชอบธรรมและความบริสุทธิ์ที่แท้จริง”

พระเจ้าไม่ทรงห้ามผู้คนไม่ให้ดื่มสุรามากเกินไป
พระองค์ไม่ทรงป้องกันพวกเขาจากการทนทุกข์กับผลจากการเลือกของพวกเขา

ลักษณะใดของคุณลักษณะของเราที่สำคัญที่สุดสำหรับพระเจ้า?

“เพราะว่าพระเจ้ามิได้ทรงมองอย่างที่มีมนุษย์เห็น เพราะมนุษย์ดูที่รูปร่างภายนอก แต่พระเจ้าทอดพระเนตรจิตใจ” (1 ซามูเอล 16:7)

พระคัมภีร์ใช้คำว่า หัวใจ เพื่ออธิบายความคิด แรงจูงใจ และเจตคติที่อยู่ลึกสุดของเรา พระเจ้ารู้ว่าสิ่งที่เกิดขึ้นภายในจิตใจของเรา พระองค์ทรงประเมินเจตนาและแรงจูงใจของเรา (ฮีบรู 4:12-13) ลักษณะภายในของคุณลักษณะของเรามีความสำคัญกับพระองค์มากที่สุด พระองค์ทรงพิจารณาพฤติกรรมของเราโดยคำนึงถึงสิ่งที่อยู่ในใจเรา (เปรียบเทียบเยเรมีย์ 17:10; เฉลยธรรมบัญญัติ 10:12)

พระเจ้าเปลี่ยนใจเราได้ไหม?

“เราจะให้ใจใหม่แก่เจ้าและใส่วิญญาณใหม่ไว้ในตัวเจ้า เราจะเอาใจหินออกจากเนื้อของเจ้า และให้ใจเนื้อแก่เจ้า เราจะใส่วิญญาณของเราไว้ในตัวคุณ และกระทำให้เจ้าดำเนินตามกฎเกณฑ์ของเรา และเจ้าจะรักษาคำตัดสินของเราและปฏิบัติตาม” (เอเสเคียล 36:26-27)

หากเราขอมงานต่อพระเจ้า

พระองค์จะทรงเสริมกำลังเราผ่านทางพระวิญญาณบริสุทธิ์ให้ดำเนินชีวิตตามหลักการแห่งความชอบธรรมตามทีพระองค์ทรงกำหนดไว้ในกฎของพระองค์ เราแต่ละคนต้องเป็น “คนงานที่ไม่ต้องลอะบายแบ่งคำแห่งความจริงอย่างถูกต้อง” (2 ทิโมธี 2:15) โดยการศึกษาพระคัมภีร์ทำให้เรา

“สมบูรณ์พร้อมสำหรับการดีทุกอย่าง” (2 ทิโมธี 3:16-17)

พระเจ้าเขียนสิ่งที่เราเรียนรู้ในใจเราโดยพระวิญญาณของพระองค์ (ฮีบรู 8:10; 2 โครินธ์ 3:3)

ทำให้เป็นส่วนถาวรของความคิดและธรรมชาติของเรา

พระเจ้าจะแน่ใจได้อย่างไรว่าสิ่งที่อยู่ในใจคนจริงๆ?

“มนุษย์เป็นอะไรเล่า ทีพระองค์จะยกย่องเขา ให้ใจจดจ่ออยู่กับเขา ให้ไปเยี่ยมเขาทุกเช้า และทดสอบเขาทุกขณะ” (โยบ 7:17-18).

เราเผชิญกับการทดลองและความยากลำบากเพื่อที่พระเจ้าจะทรงทราบว่าเราทุ่มเทให้กับวิถีชีวิตของพระองค์เพียงใด เขาต้องค้นหาว่าบทบาทของเราจะทนต่อความยากลำบากและความทุกข์ยากได้หรือไม่ เมื่อนั้นพระองค์เท่านั้นที่ทรงวางใจเราด้วยพลังอำนาจที่มาพร้อมกับชีวิตนิรันดร์ ชีวิตนี้ไม่ได้มีไว้สำหรับการสร้างตัวละครเท่านั้น มันคือการทดสอบตัวละครตัวนั้น

ทำไมพระเจ้าจึงทดสอบอิสราเอลโบราณ?

“และท่านจงจำไว้ว่าพระยาห์เวห์พระเจ้าของท่านได้ทรงนำท่านตลอดสี่สิบปีนี้ในถิ่นทุรกันดาร ให้ล้อมตัวและทดสอบท่าน ให้รู้ว่าสิ่งใดอยู่ในใจของท่าน ท่านจะรักษาพระบัญญัติของพระองค์หรือไม่” (เฉลยธรรมบัญญัติ 8: 2 เปรียบเทียบข้อ 15-16)

พระเจ้าทดสอบความสัตย์ซื่อของคนชอบธรรมหรือไม่?

“ท่านมีความยินดีอย่างยิ่งในเรื่องนี้ แม้เพียงชั่วขณะหนึ่ง หากจำเป็น ท่านต้องทนทุกข์จากการทดลองต่างๆ นานา ว่าความศรัทธาอันแท้จริงของท่านมีค่ายิ่งกว่าทองที่พินาศมาก แม้ถูกทดสอบด้วยไฟแล้วก็ตาม ถูกพบเพื่อสรรเสริญ ให้เกียรติ และสง่าราศีในการสำแดงของพระเยซูคริสต์” (1 เปโตร 1:6-7)

แม้แต่คนชอบธรรมก็ยังคงถูกทดสอบเพื่อดูว่าพวกเขายังคงซื่อสัตย์ต่อพระเจ้าเพียงใด (สดุดี 11:5) เมื่อเราเผชิญกับการเลือกที่ยากลำบาก พระเจ้าจะมองเห็นว่าเราทุ่มเทให้กับพระองค์เพียงใด เฉพาะเมื่อเราเชื่อฟังพระองค์ภายใต้การข่มขู่เท่านั้นที่จะเห็นความลึกซึ้งของอุปนิสัยของเราอย่างชัดเจน เปาโลบอกเราว่าเราควร “สง่าราศีในความทุกข์ยาก โดยรู้ว่าความทุกข์ยากก่อให้เกิดความพากเพียร และความอดสาหัส อุปนิสัย; ความหวัง” (โรม 5:3-4 เปรียบเทียบวิวรณ์ 2:10)

พระเจ้าจะยอมให้เราถูกทดสอบเกินกว่าที่เราจะทนได้หรือไม่?

“ไม่มีการทดสอบใดเกิดขึ้นกับคุณซึ่งไม่ใช่เรื่องธรรมดาสำหรับทุกคน พระเจ้าสัตย์ซื่อ และพระองค์จะไม่ยอมให้คุณถูกทดสอบเกินกำลังของคุณ แต่ด้วยการทดสอบ พระองค์จะจัดเตรียมทางออกให้คุณด้วยเพื่อที่คุณจะ ‘ได้สามารถอดทนได้’” (1 โครินธ์ 10:13 ฉบับปรับปรุงใหม่)

อภิธานศัพท์

ขโลม: เพื่อวางน้ำมันบนศีรษะของบุคคลเพื่อขอการรักษาความเจ็บป่วย (ยากอบ 5:14-16)
น้ำมันเป็นสัญลักษณ์ของพระวิญญาณของพระเจ้า ซึ่งเป็นอำนาจของพระเจ้า

อุปนิสัย: ความหยิ่งรู้ ความเต็มใจ และความมุ่งมั่นในการตัดสินใจเลือกทางศีลธรรม จริยธรรม และจิตวิญญาณอย่างเหมาะสมโดยไม่คำนึงถึงสภาวะการณ์ แรงกดดัน และแนวโน้มที่จะทำอย่างอื่น

ความอดทน: ความสามารถในการทนต่อความยากลำบากหรือความทุกข์ยากเป็นเวลานาน การกระทำของการเข้าพักหลักสูตร เจตจำนงเสรี ทางเลือกเสรี หรือสิทธิเสรีทางศีลธรรม: เสรีภาพในการตัดสินใจโดยไม่กดดันเกินกว่าจะยอมรับหรือปฏิเสธแนวทางการดำเนินการใด โดยเฉพาะลักษณะของการไม่ถูกควบคุมโดยสาเหตุก่อนหน้า (เช่น สัญชาติญาณ) หรือการแทรกแซงจากสวรรค์ แต่สามารถตัดสินใจได้ด้วยตัวเอง

ผลไม่: ผลของการตัดสินใจหรือแนวทางปฏิบัติ

ผลของพระวิญญาณเป็นผลจากพระวิญญาณบริสุทธิ์ที่ทำงานในชีวิตของบุคคล

ธรรมชาติของมนุษย์: ลักษณะ แนวโน้ม และพฤติกรรมของมนุษย์

เป็นพื้นฐานที่เป็นกลางแม้ว่าเมื่อเวลาผ่านไปความพึงพอใจในตนเองมักจะครอบงำ

ในฐานะสิ่งมีชีวิตที่เลือกได้

เราได้รับคำสั่งและถูกคาดหวังให้ต่อต้านการดึงแรงจูงใจในตนเองที่เป็นพื้นฐานและตอบสนองต่อการนำของพระวิญญาณบริสุทธิ์

การกดขี่ข่มเหง: ความทุกข์ทรมาน การล่วงละเมิด การล่วงละเมิด

หรือการโจมตีบุคคลหรืออุปนิสัยของเรา

การข่มเหงเพื่อเชื่อฟังพระเจ้าทำให้เราทนทุกข์เพราะเห็นแก่ความชอบธรรม

การล่วงละเมิดดังกล่าวอาจรวมถึงการประท้วงประท้วงส่วนตัว การเมือง ศาสนา และจิตใจ

ความสมานฉันท์: การฟื้นฟู; ตรงกันข้ามกับความแปลกแยก

เราคืนดีกับความสัมพันธ์กับพระเจ้าพระบิดาผ่านการกลับใจจากบาปและการยอมรับการเสียดสีของพระคริสต์ ความแปลกแยกจากพระเจ้าเป็นผลมาจากความบาป (อิสยาห์ 59:1-2)

การกลับใจ: การกลับทิศทางในเจตคติและการกระทำ

เรากลับใจเมื่อเราตระหนักว่าเรากำลังมุ่งหน้าไปในทางที่ผิด จากนั้นจึงหยุด

หันหลังกลับและเริ่มเคลื่อนไปในทิศทางที่ถูกต้อง

ทางวิญญาณเกี่ยวข้องกับความ โศกเศร้าอย่างแท้จริงต่อบาปและความตั้งใจแน่วแน่ที่จะทำสิ่งที่ถูกต้อง

รางวัล: สิ่งที่พระเจ้ามอบให้กับผู้ที่พระองค์พอพระทัย ในความหมายที่กว้างที่สุด

รางวัลคือสิ่งที่เราได้รับจากการกระทำของเรา ไม่ว่าจะดีหรือไม่ดี

เราไม่สามารถได้รับความรอดซึ่งเป็นของประทานจากพระเจ้า (โรม 6:23)

แต่พระคริสต์ทรงแสดงผ่านอุปมาเรื่องความสามารถพิเศษว่า บางคนจะได้รับบำเหน็จมากกว่าคนอื่นๆ

ในอาณาจักรของพระเจ้าเนื่องจากการรับใช้ผู้สร้างของพวกเขา (มัทธิว 25:14-30)

คนชอบธรรมเก็บเกี่ยวบำเหน็จสูงสุดในเวลาที่คนชอบธรรมเป็นขึ้นจากตาย อำนาจอธิปไตย (ของพระเจ้า):

กฎเกณฑ์ อำนาจ และเอกราชของพระเจ้าที่ไม่มีใครขัดขวาง

ผู้สร้างมีอำนาจสูงสุดในกรณีที่ไม่มีใครสามารถท้าทายอำนาจสูงสุดของพระองค์ได้สำเร็จ

ความทุกข์: ความเจ็บปวดที่เกิดจากปัจจัยทางร่างกาย จิตใจ หรือจิตใจ หรือทั้งสามอย่างรวมกัน

การทดลอง: การทดสอบศรัทธา ความอดทน

หรือความแข็งแกร่งผ่านการเผชิญกับความทุกข์ทรมานหรือการล่อลวง

เรากำลังพยายามผ่านความยากลำบากของชีวิต

การทดสอบดังกล่าวใช้ความอดทนและสร้างและเปิดเผยตัวละครของเรา

“ถ้าเจ้าท้อใจในวันแห่งความทุกข์ยาก กำลังของเจ้าก็น้อย” โขโลมอนเขียน (สุภาษิต 24:10)

การอดทนต่อการทดลองที่ประสบความสำเร็จสร้างอุปนิสัยที่บริสุทธิ์ ชอบธรรม และวางใจในพระเจ้า

ตัวอย่างที่ลึกซึ้งของความทุกข์ยากของพระเยซูคริสต์?

ทำไมพระคริสต์ต้องทนทุกข์ทรมาน?

“เพราะว่าพระคริสต์ทรงทนทุกข์เพียงครั้งเดียวเพื่อบาป คนชอบธรรมเพื่อคนอธรรม เพื่อพระองค์จะทรงนำเรามาหาพระเจ้า .” (1 เปโตร 3:18)

พระคริสต์ไม่ทรงทนทุกข์เพราะพระองค์ทรงสมควรได้รับ พระองค์ทรงทนทุกข์เพื่อประโยชน์ของเรา: เพื่อช่วยบรรลุประสงค์ของพระเจ้าสำหรับเรา

ระหว่างการปฏิบัติศาสนกิจของพระองค์

พระเยซูคริสต์ทรงถูกบรรดาผู้นำศาสนาในสมัยของพระองค์เหยียดหยัน ดูหมิ่น และปฏิเสธ

นี่เป็นส่วนใหญ่ของความทุกข์ยากส่วนตัวของพระองค์ก่อนการถูกตรึงบนไม้กางเขน

เพื่อนร่วมชาติของเขาเรียกร้องให้มีการประหารชีวิต ในท้ายที่สุด

แม้แต่สาวกของพระองค์ก็ยังละทิ้งพระองค์ให้ทนทุกข์กับชะตากรรมของพระองค์เพียงผู้เดียว

“เขาถูกมนุษย์ดูหมิ่นและปฏิเสธ เป็นคนที่มี ความทุกข์และคุ้นเคยกับความเศร้าโศก” (อิสยาห์ 53:3)

“พระองค์เสด็จมาหาพระองค์เอง แต่พระองค์ไม่ต้อนรับพระองค์” (ยอห์น 1:11)

พระองค์ได้ทรงทนทุกข์ของมนุษย์อย่างเต็มที่

หลังจากที่พระองค์มีชัยชนะเหนือความตายผ่านการฟื้นคืนพระชนม์

พระเยซูทรงอธิบายให้เหล่าสาวกทราบทันทีถึงความจำเป็นในการทนทุกข์ของพระองค์ (ลูกา 24:46)

เนื่องจากพระองค์ไม่มีบาป พระองค์จึงไม่ทรงทนทุกข์เพราะบาปของพระองค์เอง แต่เพื่อบาปของเรา

ไม่มีใครเคยประสบชะตากรรมของมนุษยชาติที่อยู่บนป่าของพระองค์ในลักษณะนี้

พระองค์ทรงรับโทษความบาปของเราไว้กับพระองค์เอง

นั่นคือสิ่งที่ทำให้การทนทุกข์และการสิ้นพระชนม์ของพระองค์จำเป็นอย่างยิ่งสำหรับความรอดของเรา

คริสเตียนทุกคนควรระบุได้อย่างง่ายดายด้วยความทุกข์ทรมานของพระคริสต์ โดยทางนั้น

พระองค์ทรงทำให้ความรอดของเราเป็นไปได้ หากพระองค์ไม่เต็มใจทนทุกข์เพื่อเห็นแก่เรา

เราทุกคนจะพินาศ—จะไม่มีวันมีชีวิตอีก

พระเจ้าทดสอบความสัตย์ซื่อของพระคริสต์อย่างรุนแรงเพียงใด?

“และพระองค์ทรงอยู่ที่นั่นสี่สิบวันในถิ่นทุรกันดาร ถูกซาตานทดลอง .” (มาระโก 1:13)

“... ในสมัยแห่งเนื้อหนังของพระองค์ เมื่อพระองค์ทรงอธิษฐานและวิงวอน ด้วยเสียงร้องและน้ำตาอย่างรุนแรงต่อพระองค์ผู้ทรงสามารถช่วยพระองค์ให้รอดจากความตาย ได้ยืน [พระเยซู] เพราะความยำเกรงพระเจ้า” (ฮีบรู 5:7)

การล่อใจเป็นรูปแบบหนึ่งของความทุกข์ทรมานและการทดลอง พระเยซูคริสต์เองต้องต่อต้านและเอาชนะความต้องการของเนื้อหนัง นี่เขาทำ! อันที่จริง พระองค์ทรงเป็นมนุษย์เพียงคนเดียวที่ต้านทานการล่อลวงให้ทำบาปได้อย่างสมบูรณ์ (1 โยฮัน 3:5 เปรียบเทียบกับฮีบรู 12:3-4)

แม้ด้วยความช่วยเหลือของพระบิดา จิตตานุภาพที่ต้องต้านทานการล่อลวงของซาตานและการดึงของเนื้อหนังก็คาดไม่ถึง ความทุกข์ทรมานที่พระองค์ทรงทนทุกข์ที่เกทเสมนีเป็นไปไม่ได้ที่เราจะเข้าใจ ที่นั่นพระองค์ทรงสวดอ้อนวอนถึงพระบิดาสวมครั้นเพื่อขอความเข้มแข็งทางวิญญาณเพิ่มเติมเพื่อผ่านพ้นความทุกข์ทรมานและการตรึงกางเขนที่ทรงพยากรณ์ไว้ ที่นั่นพระองค์ทรงอธิษฐานอย่างหนักว่า “พระเสโทของพระองค์เป็นเหมือนโลหิตไหลหยดใหญ่” (ลูกา 22:44) เขายังถามพระบิดาว่ามีวิธีใดที่จะหลีกเลี่ยงความทุกข์ทรมานนี้ได้ แต่ในลมหายใจถัดมา พระองค์ทรงก้มลงอย่างเชื่อฟังต่อสิ่งที่พระองค์ทรงทราบว่าเป็นพระประสงค์ของพระบิดา (มัทธิว 26:36, 39-42)

ทำไมคริสเตียนต้องทนทุกข์?

หนึ่งในปริศนาที่ยิ่งใหญ่ที่สุดสำหรับคนจำนวนมากคือเหตุผลที่พระเจ้ายอมให้คนดีต้องทนทุกข์ พวกเขาขอประโยชน์อะไรจากการพยายามดำเนินชีวิตตามคำแนะนำของพระเจ้าหากเราทุกคนต้องทนทุกข์ หนังสือขายดีเล่มหนึ่งกล่าวถึงภาวะที่กลืนไม่เข้าคายไม่ออกในชื่อ: When Bad Things Happen to Good People

หนังสือ 1 เปโตรกล่าวถึงความทุกข์ยากของคริสเตียน โดยเฉพาะ เปโตรเข้าใจความสำคัญของความทุกข์ทรมานของผู้คนที่ดำเนินชีวิตอย่างชอบธรรมในความสว่างของพระเยซูคริสต์และการทนทุกข์ของพระองค์ เปโตรตั้งข้อสังเกตถึงความทุกข์สองประเภท หนึ่งคือเพื่อความชอบธรรมและนำเราเข้าใกล้อาณาจักรของพระเจ้ามากขึ้น อีกส่วนหนึ่งไม่จำเป็นอย่างยิ่งเพราะมักเป็นผลมาจากปัญหาที่เรานำมาเอง อย่างไรก็ตาม เราต้องการความช่วยเหลือจากพระเจ้าอย่างจริงจังในระหว่างความทุกข์ทั้งสองประเภท

พระเจ้ามีจุดประสงค์ที่จะยอมให้คริสเตียนทนทุกข์ไหม?

“เพราะเหตุนี้ท่านจึงได้รับเรียก เพราะพระคริสต์ทรงทนทุกข์เพื่อเรา ทรงปล่อยให้เป็นแบบอย่างแก่เรา ให้ท่านดำเนินตามรอยพระบาทของพระองค์” (1 เปโตร 2:21)

“สำหรับท่านแล้ว พระองค์ได้ทรงประทานให้ในนามของพระคริสต์
ไม่เพียงแต่ให้เชื่อในพระองค์เท่านั้น แต่ให้ทนทุกข์เพราะเห็นแก่พระองค์ด้วย” (ฟิลิปปี 1:29)

“เพราะว่าสิ่งนี้น่ายกย่อง ถ้าเพราะสติรู้สึกผิดชอบต่อพระเจ้า ทนความเศร้าโศก ทนทุกข์อย่างผิดๆ ได้” (1 เปโตร 2:19)

คริสเตียนควรมองความทุกข์จากน้ำมือของผู้อื่นอย่างไร?

“ความสุขมีแก่ผู้ที่ถูกข่มเหงเพราะเห็นแก่ความชอบธรรม เพราะอาณาจักรสวรรค์เป็นของเขา” (มัทธิว 5:10)

คัมภีร์ไบเบิลอธิบายมากมายเกี่ยวกับเหตุผลที่คนชอบธรรมต้องทนทุกข์ในยุคที่ชั่วช้านี้.
ความทุกข์ยากส่วนใหญ่เกิดจากอิทธิพลที่แพร่หลายของซาตานเหนือผู้คน แนวคิดและเจตคติของพวกเขา (ดู “บทบาทของซาตานในความทุกข์ทรมานของมนุษย์” หน้า 4)

ก่อนการตรึงกางเขน พระเยซูทรงอธิบายให้เหล่าสาวกฟังว่า “ถ้าคุณเป็นของโลก โลกจะรักโลกนี้เอง แต่เนื่องจากคุณไม่ใช่ของโลก แต่เราเลือกคุณออกจากโลก โลกจึงเกลียดชังคุณ . . หากพวกเขาข่มเหงเรา พวกเขาจะข่มเหงคุณด้วย หากพวกเขารักหาคำของเรา พวกเขาจะรักหาคำของคุณด้วย” (ยอห์น 15:19-20)

เปาโลบอกเราว่า “ทุกคนที่ปรารถนาจะดำเนินชีวิตตามทางพระเจ้าในพระเยซูคริสต์จะได้รับการข่มเหง” (2 ทิโมธี 3:12; เปรียบเทียบ 1 เปโตร 3:14; มัทธิว 5:11-12)

การกดขี่ข่มเหงที่คริสเตียนส่วนใหญ่ต้องทนนั้นมุ่งตรงต่อตัวพระคริสต์เองจริงๆ
ชีวิตที่เขาอาศัยและสอนเป็นเป้าหมายที่แท้จริง เปโตรอธิบายอย่างชัดเจนว่า “ท่านที่รัก
อย่าคิดว่ามันแปลกเกี่ยวกับการทดลองอันร้อนแรงที่จะทดลองท่าน
ประหนึ่งว่ามีสิ่งแปลกประหลาดเกิดขึ้นกับท่าน
แต่จงเปรมปรีดิ์ถึงขนาดที่ท่านรับส่วนการทนทุกข์ของพระคริสต์ เพื่อว่าเมื่อพระสิริของพระองค์ปรากฏ
ท่านจะยินดีด้วยความปรีดียิ่งนัก” (1 เปโตร 4:12-13)

คนชอบธรรมอดทนเพื่อรับใช้พระเจ้าเสมอหรือไม่?

“พี่น้องของข้าพเจ้า จงรับผู้เผยพระวจนะในพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้า
เป็นแบบอย่างของการทนทุกข์และความอดทน” (ยากอบ 5:10 เปรียบเทียบฮีบรู 11:24-26)

ผู้เผยพระวจนะทุกคนของพระผู้เป็นเจ้าทนทุกข์เพราะความสัตย์ซื่อต่อพระองค์ บางคนรอดชีวิต;
คนอื่นยอมสละชีวิต แดเนี่ยลถูกโยนลงไปในถ้ำสิงโตเพราะความเชื่อและการปฏิบัติของเขา

แต่พระเจ้าช่วยเขาให้รอด (แดเนียล 6:15-23) เพื่อนสามคนของเขา—ซัดรัก เมซาค และเอเบด เนโก—
ถูกประณามประหารชีวิตใน “เตาไฟที่ลุกโชน” เพราะพวกเขาไม่ยอมกราบไหว้รูปเคารพ
แต่พระเจ้าได้ทรงไว้ชีวิตพวกเขาอย่างปาฏิหาริย์ (แดเนียล 3:8-29)

เดวิดร้องทูลต่อพระเจ้าเสมอเพื่อให้พ้นจากศัตรู (สดุดี 7:1-2; 18:17-19)
แต่เราควรสังเกตเป็นพิเศษโดยเฉพาะอย่างยิ่งความมั่นใจของพระองค์ในพระเจ้า: “คุณ
พระเนตรขององค์พระผู้เป็นเจ้าอยู่เหนือบรรดาผู้ที่เกรงกลัวพระองค์
มองดูผู้ที่หวังในพระเมตตาของพระองค์ เพื่อช่วยจิตวิญญาณของเขาให้พ้นจากความตาย
และให้ดำรงชีวิตอยู่ในการกัณดาอาหาร” (สดุดี 33:18-19) โดยทั่วไป
พระประสงค์ของเจ้ามีไว้เพื่อการปลดปล่อยผู้รับใช้ของพระองค์ อย่างไรก็ตาม
บางคนได้รับการมรณสักขีเพื่อเห็นแก่อาณาจักรของพระเจ้า และคนอื่น ๆ
ยังไม่จบชีวิตของพวกเขาในฐานะผู้พลีชีพ

ตามธรรมเนียมแล้ววิสาข์เป็นผู้เผยพระวจนะที่ถูกฆ่าโดย "เลื่อยเป็นสองท่อน" (ฮีบรู 11:37) เราอ่านว่า
“คนอื่นถูกทรมาน ไม่ยอมรับการปลดปล่อย เพื่อพวกเขาจะได้การฟื้นคืนชีวิตที่ดีขึ้น” (ข้อ 35) และบางคน
“เคยผ่านการเยาะเย้ยและการเขินดี ไซแล้ว และถูกล่ามโซ่และถูกจองจำ” (ข้อ 36) ก่อนที่เขาจะพลีชีพ
สเทเฟนร้องบอกคนที่พร้อมจะขว้างเขาให้ตายว่า “บรรพบุรุษของเจ้าคนใดที่ไม่ข่มเหง?
และพวกเขาได้สังหารผู้ที่พยากรณ์ถึงการเสด็จมาขององค์ผู้เที่ยงธรรม [พระเยซูคริสต์]
ซึ่งบัดนี้ท่านกลายเป็นผู้ทรยศและฆาตกร” (กิจการ 7:52)

มันเป็นแบบนี้มาโดยตลอด เริ่มด้วยเคนและอาเบล “เพราะนี่เป็นข้อความที่ท่านได้ยินมาตั้งแต่ต้น
ให้เรารักกัน ไม่ใช่เหมือนเคนที่มาจากมารร้าย [ซาตาน] และได้ฆ่าน้องชายของเขา
และทำไมเขาถึงฆ่าตัวเขา? เพราะผลงานของเขาช่างชั่วร้ายและน้องชายของเขาเป็นคนชอบธรรม” (1 ยอห์น
3:11-12)

พระคัมภีร์อธิบายว่า “ผู้ที่ดำเนินในความเที่ยงธรรมย่อมเกรงกลัวพระเจ้า
แต่บุคคลที่ประพฤติตระหนี่ในทางของเขาดูหมิ่นพระองค์” (สุภาษิต 14:2)
ผู้คนที่วิถีทางที่ไม่ใช่ของพระเจ้าแสดงท่าทีเป็นปรปักษ์ต่อพระองค์โดยอ้อมด้วยการแสดงความดูหมิ่นและ
โกรธเคืองต่อผู้รับใช้ของพระองค์ เปโตรอธิบายเจตคตินี้ได้ดี: “ในเรื่องนี้ พวกเขา [ผู้รักวิถีทางของโลกนี้]
คิดว่ามันแปลกที่ท่านจะไม่วิ่งไปพร้อมกับพวกเขาในความโกลาหลอย่างท่วมท้น พุดจาร์รายต่อท่าน” (1
เปโตร 4: 4)

เปาโล

อัครสาวกคนใดรู้ว่างานรับใช้ของเขาจะเต็มไปด้วยความทุกข์?

“... ฉันจะแสดงให้เห็น [อัครสาวกเปาโล] ว่าเขาต้องทนทุกข์เพื่อเห็นแก่นามของเรามากเพียงใด”
(กิจการ 9:16; เปรียบเทียบ 2 ทิโมธี 1:11-12)

เมื่อพระเจ้าเรียกและกลับใจใหม่

อัครสาวกเปาโลได้เรียนรู้ว่าส่วนหนึ่งของการรับใช้พระคริสต์จะต้องทนทุกข์
ความทุกข์เวทนาของเปาโลเกี่ยวข้องกับจุดประสงค์อันยิ่งใหญ่ของการเรียกของเขา
เขาได้รับมอบหมายจากพระเยซูคริสต์ผู้สิ้นพระชนม์ให้ไปหาคนต่างชาติ
“เพื่อเปิดตาของพวกเขาและเปลี่ยนพวกเขาจากความมืดสู่ความสว่าง
และจากอำนาจของซาตานมาหาพระเจ้า” (กิจการ 26:18)
ภารกิจของเขาดึงดูดการต่อต้านและการกดขี่ข่มเหงอย่างรุนแรง

เปาโลประสบกับความทุกข์ประเภทใด?

“... ฉันถูกเรืออับปางสามครั้ง ฉันอยู่ในที่ลึกลับหนึ่งคืนและหนึ่งวัน ... ในภยันตรายของโจร
ในภยันตรายของข้าพเจ้าเอง .. ในความเหน็ดเหนื่อยและตรากตรำ นอนไม่หลับบ่อยครั้ง หิวและกระหาย
อดอาหารบ่อยครั้ง เย็นชาและเปลือยกาย นอกเหนือสิ่งอื่นใดซึ่งมาถึงข้าพเจ้าทุกวัน
คือความหวังไข้อย่างสุดซึ่งต่อคริสตจักรทั้งปวง” (2 โครินธ์ 11:25-28)

อ่าน 2 โครินธ์ 11:23-33 สำหรับคำอธิบายที่ชัดเจนของเปาโลเกี่ยวกับความอับอาย อันตราย
และการบาดเจ็บมากมายที่เขาต้องทนในการทำงานมอบหมายให้เผยแพร่พระกิตติคุณในวงกว้าง

เขามั่นใจว่าเขามั่นใจอย่างต่อเนืองอย่างไรขณะประกาศพระกิตติคุณแห่งอาณาจักรของพระเจ้าเป็นการให้อาหารแก่ฝูงแกะของพระเจ้า ซึ่งเป็นสมาชิกของคริสตจักรของพระเจ้า ก็เป็นส่วนสำคัญในพันธกิจของเขาเช่นกัน และการดูแลคริสตจักรด้วยความรักของเปาโลทำให้เขาหนักใจ

เปาโลบอกเราว่า “จงติดตามเราเหมือนอย่างที่ผมติดตามพระคริสต์” (1 โครินธ์ 11:1, KJV) ดังนั้นเราจะพบว่าเปาโลไม่ได้ที่จะเผยแพร่พระกิตติคุณไปยังโลกที่วุ่นวายและเจ็บป่วยด้วยบาปโดยไม่เผชิญกับการต่อต้านและการกดขี่ข่มเหง ไม่ใช่ทุกคนที่จะเผชิญกับการต่อต้านในลักษณะเดียวกันและในระดับเดียวกัน พระคริสต์ทรงทราบความสามารถของเรา เขาเข้าใจความสามารถและขีดจำกัดของสมาชิกแต่ละคน ทว่าการทนทุกข์เพื่อเห็นแก่การเผยแผ่ความจริงของพระเจ้าก็มีคริสเตียนแท้จำนวนมาก เป็นปัจจัยคงที่ในชีวิตของเปาโลและสหายของเขา (1 โครินธ์ 4:11-12)

การข่มเหงของเปาโลส่งผลต่อชื่อเสียงของเขาอย่างไร?

“เพราะฉะนั้น [ข้าพเจ้า] ข้าพเจ้าทนทุกข์ประหนึ่งว่า [ถ้าข้าพเจ้าเป็น] ผู้กระทำความผิด กระทั่งถึงไซเตรวน แต่พระวามะของพระเจ้าไม่ผูกมัด” (2 ทิโมธี 2:9)

เปาโลทำงานภายใต้กลุ่มเมฆแห่งความสงสัยและข้อกล่าวหาที่ผู้นำชาวฮิวส่วนใหญ่มองว่าเขาเป็นคนทรยศ และชาวโรมันมักไม่แน่ใจว่าจะปฏิบัติต่อเขาในฐานะพลเมืองโรมันที่หลงทาง ผู้ก่อปัญหาเรื้อรัง หรืออาชญากร ในที่สุดเขาก็ตายเพราะความเชื่อของเขา

การแสดงความกังวลของคริสเตียนต่อผู้อื่นอาจมีความเสี่ยงหรือไม่?

“พักทาย Priscilla และ Aquila เพื่อนร่วมงานของฉันในพระเยซูคริสต์ ผู้เสี่ยงชีวิตของตนเอง .” (โรม 16:3-4 เปรียบเทียบ ฟิลิปปี 1:25-30)

คริสเตียนยุคแรกเสี่ยงชีวิตเพื่อช่วยเหลือเปาโลและสมาชิกศาสนจักรคนอื่นๆ พวกเขาทนทุกข์เพื่อเห็นแก่ราชอาณาจักรของพระเจ้าและการรับใช้เพื่อนคริสเตียน—เนื่องจากปฏิบัติถูกต้องอย่างขยันขันแข็ง

หนังสือโรมบอกเราให้ “ร้องไห้กับคนที่ร้องไห้” (โรม 12:15) หากเรารักผู้อื่นอย่างแท้จริง บางครั้งเราก็ต้องทนทุกข์เพื่อพวกเขา—แทนกันหรือในความเป็นจริงที่เจ็บปวด เนื่องจากคริสเตียนเป็น “อวัยวะของกันและกัน” (ข้อ 5) และเป็นส่วนหนึ่งของร่างกายเดียวกัน

นี่เป็นวิธีที่จะรับใช้ซึ่งกันและกันและถวายเกียรติแด่พระเจ้า (ข้อ 1) “. . .

พี่น้องของคุณทั่วโลกกำลังประสบความทุกข์ยากแบบเดียวกัน” (1 เปโตร 5:9)

อะไรคือการตอบสนองที่เหมาะสมของคริสเตียนต่อการปฏิบัติที่ไม่เป็นธรรมจากผู้อื่น?

“แต่ถ้าผู้ใดทนทุกข์ในฐานะคริสเตียน ก็อย่าได้ละอายแก่เขา แต่ให้ผู้นั้นถวายเกียรติแด่พระเจ้าในเรื่องนี้” (1 เปโตร 4:16)

“ฉะนั้นให้ผู้ที่ทนทุกข์ตามพระประสงค์ของพระเจ้ามอบจิตวิญญาณของตนไว้กับพระองค์ในการทำ ความดีเช่นเดียวกับผู้สร้างที่สัจย์ซื่อ” (ข้อ 19)

พระเยซูทรงอธิบายให้เหล่าสาวกฟังว่าทำไมพวกเขาจึงควรตอบสนองต่อการทารุณกรรมด้วยความรัก ความเมตตา และการดี “แต่เราบอกท่านว่า จงรักศัตรู จงอวยพรผู้ที่สาปแช่ง จงทำดีแก่ผู้ที่เกลียดชังท่าน และอธิษฐานเพื่อผู้ที่ใช้ท่านประหารและข่มเหงท่าน เพื่อท่านจะได้เป็นบุตรของพระบิดาในสวรรค์ เพราะพระองค์ทรงให้ดวงอาทิตย์ขึ้นแก่คนชั่วและคนดี และทรงให้ฝนมาแก่คนชอบธรรมและคนอธรรม เพราะถ้าท่านรักคนที่รักท่าน ท่านจะได้บำเหน็จอะไร? แม้แต่คนเก็บส่วยเองก็ไม่ทำเช่นเดียวกัน? และถ้าคุณทักทายพี่น้องของคุณเท่านั้น คุณทำอะไรมากกว่าคนอื่น? แม้แต่คนเก็บส่วยก็ทำเช่นนั้นมิใช่หรือ เพราะฉะนั้นท่านจะต้องดีพร้อม ดังที่พระบิดาของท่านในสวรรค์ทรงดีพร้อม” (มัทธิว 5:44-48)

คริสเตียนถูกเรียกให้เป็น “ความสว่างของโลก” (มัทธิว 5:14) พวกเขาจักจะสะท้อนอุปนิสัยของพระบิดาบนสวรรค์ ผู้ทรงจัดเตรียมสิ่งจำเป็นสำหรับชีวิตให้กับคนอธรรม คริสเตียนต้องดำเนินชีวิตเป็นแบบอย่างแม้ในสถานการณ์ที่ยากลำบาก “และท่านได้ติดตามเราและขององค์พระผู้เป็นเจ้า โดยได้รับพระวณะด้วยความทุกข์ยากอย่างยิ่ง ด้วยความยินดีในพระวิญญาณบริสุทธิ์ ท่านจึงเป็นแบบอย่างแก่คนทั้งปวงในแคว้นมาซิโดเนียและอาคาญาที่เชื่อ” (1 เธสะโลนิกา 1:6-7)

คริสเตียนควรรู้สึกอย่างไรเกี่ยวกับความทุกข์ทรมานเพื่อราชอาณาจักรของพระเจ้า?

“เพราะข้าพเจ้าเห็นว่าความทุกข์ยากในปัจจุบันนี้ไม่คู่ควรกับสง่าราศีที่จะสำแดงในเรา” (โรม 8:18)

ไม่มีใครเข้าใจเรื่องราวของคริสเตียนได้ดีไปกว่าเปาโล นอกจากความทุกข์ยากที่พรรณนาไว้ตอนต้น พระองค์ทรงทน “หนามในเนื้อหนัง”—อาจอาจเป็นปัญหาสุขภาพเรื้อรัง—ซึ่งพระองค์ทรงทูลวิงวอน พระเจ้าให้ทรงขจัดออกถึงสามครั้ง. คำตอบของพระคริสต์: “. . . กำลังของข้าพเจ้าถูกทำให้สมบูรณ์ในความอ่อนแอ” (2 โครินธ์ 12:7-9)

การมีมุมมองที่ชัดเจนเกี่ยวกับอนาคต และความเข้าใจในพระประสงค์ของพระเจ้าสำหรับเรา เป็นสิ่งสำคัญในการเผชิญกับความยากลำบากในชีวิต เมื่อเราตั้งตารอความรุ่งโรจน์ของอาณาจักรของพระเจ้าอย่างจริงจังเท่านั้น เราจึงจะมองความทุกข์ของเราในมุมมองที่เหมาะสมได้ แน่แน่นอนว่าการทดลองและความยากลำบากของเรามีจริงและไม่อาจหลีกเลี่ยงได้ ทว่าความสำคัญในระยะยาวของพวกเขากลับกลายเป็นเรื่องไม่สำคัญเมื่อเทียบกับการตระหนักรู้ถึงการทรง รียกอันยิ่งใหญ่ของเรา (ฟิลิปปี 3:11-14) (เพื่อความเข้าใจที่ชัดเจนยิ่งขึ้นเกี่ยวกับพระประสงค์ของพระเจ้าสำหรับคุณ โปรดขอสำเนาหนังสือเล่มเล็ก What Is Your Destiny? จากสำนักงานของเราใกล้บ้านคุณ)

หลีกเลี่ยงความทุกข์โดยไม่จำเป็น

เนื่องจากความบาปเป็นสาเหตุหลักของความทุกข์ ความทุกข์ที่ไม่จำเป็นมากมายสามารถหลีกเลี่ยงได้โดยการเชื่อฟังพระเจ้าอย่างซื่อสัตย์ โดยรักษาพระบัญญัติของพระองค์ในจดหมายและในวิญญาณ การหลีกเลี่ยงความทุกข์ยังรวมถึงการปฏิบัติตามหลักการที่ดีของสุขภาพจิต อารมณ์ และร่างกาย หลักการดังกล่าวมีพื้นฐานมาจากบัญญัติสิบประการและสามารถพบได้ในพระคัมภีร์ไบเบิล

คัมภีร์ไบเบิลเตือนเราให้หมว่อย่านำความทุกข์มาสู่ตัวเองจากการทำบาป?

“แต่อย่าให้พวกท่านต้องทนทุกข์ในฐานะฆาตกร ขโมย คนร้าย หรือเป็นคนยุ่งอยู่กับเรื่องของคนอื่น” (1 เปโตร 4:15)

เราอ่านตัวอย่างความทุกข์ยากมากมายที่เรานำมาซึ่งตัวเองได้โดยการเพิกเฉยต่อสติปัญญาพื้นฐานในพระคำของพระเจ้า ตัวอย่างเช่น: “คนโง่ธมากจะต้องรับโทษ; เพราะถ้าท่านช่วยชีวิตเขาไว้ คุณจะต้องทำใหม่”

จะเกิดอะไรขึ้นกับผู้เพิกเฉยต่อคำแนะนำนี้?

“เพราะพวกเขาเกลียดความรู้และไม่ได้เลือกความเกรงกลัวพระเจ้า พวกเขาจึงไม่มีคำแนะนำของเราเลย และคูหมื่นทุกคำตำหนิของมัน เพราะฉะนั้น พวกเขาจะกินผลตามทางของเขา และอิมหันำสำราญกับความพ้อฝันของตนเอง เพราะการละทิ้งคนเขลาจะสังหารพวกเขา และความเฉเมยของคนเขลาจะทำลายพวกเขา” (สุภาษิต 1:29-32)

เราอ่านตัวอย่างความทุกข์ยากมากมายที่เรานำมาซึ่งตัวเราเองได้โดยการเพิกเฉยต่อสติปัญญาพื้นฐานในพระคำของพระเจ้า ตัวอย่างเช่น: “คน โกรธมากจะต้องรับโทษ; เพราะถ้าท่านช่วยเขาให้รอด ก็ต้องทำใหม่” (สุภาษิต 19:19) นอกจากนี้: “ความเกียจคร้านทำให้หลับสนิท และคนเกียจคร้านจะหิวโหย” (ข้อ 15)

ปัญหาทางการเงินมักเกิดจากการแบกรับภาระหนี้สินของผู้อื่น: “ผู้ค้ำประกันคนต่างคำจะต้องทนทุกข์ แต่ผู้ที่เกลียดการค้ำประกันก็ปลอดภัย” (สุภาษิต 11:15)

ความรู้สึกลึกซึ้งที่ยึดเยื้อและครอบงำมักเป็นสาเหตุสำคัญของความทุกข์ทรมานทางอารมณ์แต่สามารถป้องกันได้

อุบัติเหตุและความประมาทมีส่วนอย่างมากต่อความทุกข์ทรมานของผู้คน อาชีพและกิจกรรมบางอย่างมีอันตรายมากกว่าอาชีพอื่น โดยเนื้อแท้ “ผู้ซุกคุ่นอาจได้รับบาดเจ็บ และผู้ที่แยกพินอาจได้รับอันตรายจากมัน” (ปัญญาจารย์ 10:9)

แน่นอน โรคภัยเป็นสาเหตุสำคัญของความทุกข์อีกประการหนึ่ง สาเหตุของการเจ็บป่วยมีมากมายเกินกว่าจะระบุได้ อย่างไรก็ตาม พระเจ้าสัญญากับชาวอิสราเอลโบราณว่า หากพวกเขาหมั่นปฏิบัติตามคำสั่งของพระองค์ ซึ่งรวมถึงกฎหมายด้านอาหาร สุขาภิบาล และเกษตรกรรม พระองค์จะไม่ทรงทรมานพวกเขาด้วยโรคภัยไข้เจ็บที่พระองค์ได้นำมาสู่ชาวอียิปต์ (อพยพ 15:26) อย่างไรก็ตาม พระองค์ทรงเตือนพวกเขาว่า

การเพิกเฉยต่อการนำทางของพระองค์จะส่งผลให้เกิดความเจ็บป่วยและโรคภัยไข้เจ็บ (เฉลยธรรมบัญญัติ 28:58-61) ดังนั้น การควบคุมโรคจึงสัมพันธ์กับว่าเราฟังคำแนะนำจากพระเจ้าและปฏิบัติตามหรือไม่

โดยการปฏิบัติตามหลักการง่ายๆ เช่น การป้องกัน ความระมัดระวัง การรับประทานอาหารที่ดี และการสุขาภิบาล เราแต่ละคนสามารถลดความทุกข์ทรมานจากโรคต่างๆ ได้อย่างมาก

แต่จะต้องใช้ทั้งชุมชน แม้แต่ประเทศต่างๆ ที่ทำงานร่วมกันเพื่อทำความสะอาดสภาพแวดล้อมของเรา และฟื้นฟูหลักการที่ดีของการเกษตร คุณภาพอากาศ การแปรรูปอาหาร และความต้องการด้านสุขภาพอื่นๆ เพื่อทำให้มนุษยชาติมีสุขภาพที่ดี

หลายขั้นตอนที่จำเป็นเหล่านี้จะต้องรองนกว่าพระคริสต์จะทรงปกครองโลกในราชอาณาจักรของพระองค์

ความรู้สึกลึกซึ้งที่ยึดเหนี่ยวและครอบงำมักเป็นสาเหตุสำคัญของความทุกข์ทรมานทางอารมณ์แต่สามารถป้องกันได้ ความรู้สึกลึกซึ้งบางอย่างเป็นเรื่องธรรมชาติและเป็นเรื่องดี แต่ความผิดจะนำไปสู่การกลับใจ

ซึ่งเป็นวิธีแก้ไข (2 โครินธ์ 7:10) พระเจ้าทรงเมตตา

วิธีแก้ปัญหาคือไปหาพระเจ้าในท่าทีที่กลับใจเพื่อพระองค์และการให้อภัยที่พระองค์ทรงสัญญา

เราอ่านว่าแม้แต่ “คนชอบธรรมอาจล้มเจ็ดครั้งแล้วลุกขึ้นได้อีก” (สุภาษิต 24:16)

เราต้องแสวงหาความเมตตาจากพระเจ้าเป็นประจำและบ่อยครั้ง ดังที่พระเจ้าสัญญากับเรา

“ถึงบาปของเจ้าเป็นเหมือนสีแดงเข้ม ก็จะขาวอย่างหิมะ แม้ว่าพวกเขาจะแดงเหมือนสีแดงเข้ม ก็จะเป็น [สีขาว] เหมือนขนแกะ .” (อิสยาห์ 1:18-19)

ตัวอย่างเหล่านี้เป็นเพียงรอยขีดข่วนบนพื้นผิวของความทุกข์ที่ป้องกันได้และไม่จำเป็นที่เรานำมาสู่ตัวเราเอง ยังแสดงให้เห็นด้วยว่าเหตุใดเราจึงต้องมีความเข้าใจที่สมดุลเกี่ยวกับสาเหตุของความทุกข์ ความทุกข์มากมายของมนุษย์สามารถหลีกเลี่ยงได้โดยง่ายด้วยความรู้ ความเข้าใจ ปัญญา และการเชื่อฟังที่ถูกต้อง

เราจะหาคำแนะนำเชิงปฏิบัติเกี่ยวกับวิธีหลีกเลี่ยงความทุกข์โดยไม่จำเป็นได้จากที่ไหน?

“สุภาษิตของโซโลมอน . . . ที่จะรู้ว่า . . . ปัญญา ความยุติธรรม ความยุติธรรม และความเที่ยงธรรม ให้ความรู้และดุลยพินิจแก่ชายหนุ่มอย่างสุขุมรอบคอบ . . . และคนที่มีความเข้าใจจะได้คำแนะนำที่ฉลาด” (สุภาษิต 1:1-5)

เราไม่ควรละเลยหนังสือสุภาษิตเมื่อเราแสวงหาความช่วยเหลือเชิงปฏิบัติในการทำความเข้าใจหลักการคิดและดำเนินชีวิตอย่างถูกต้อง

สามารถช่วยเราในการปรับปรุงความสัมพันธ์ของมนุษย์และการใช้ชีวิตแบบคริสเตียนของเราได้อย่างมากมาย ความทุกข์และความทุกข์มากมายของเราเกิดจากการเผชิญหน้ากันในแต่ละวันอย่างผิดพลาด เรามักขาดการทูต เราต้องการสติปัญญาของพระเจ้าในการจัดการกับเพื่อนมนุษย์ของเรา

แม้ว่าเราจะนำความทุกข์มาสู่ตัวเราเองมากมาย

แต่ความชอบของพระเจ้านั้นก็เปรียบเสมือนกับสิ่งที่ตรงกันข้าม

การเชื่อว่าพระเจ้าจะทรงใช้ความสุขในทางที่ผิดในความทุกข์ทรมานของมนุษย์คือการเข้าใจพระลักษณะของพระองค์ผิดไปทั้งหมด พระองค์ไม่ทรงยินดีในความตายของคนชั่ว (เอเสเคียล 33:11)

เขามักจะเลื่อนการลงโทษโดยหวังว่าจะกลับใจ (2 เปโตร 3:9)

พระองค์ทรงต้องการให้ครอบครัวมนุษย์ทั้งหมดได้รับความรอดในราชอาณาจักรของพระองค์ (1 ทิโมธี 2:4) เขาไม่ชอบที่เราทุกข์

ช่วยเหลือผู้ประสบภัย

พระคริสต์และพระเจ้าพระบิดาทรงสงสารผู้ประสบภัยหรือไม่?

“เมื่อพระเยซูเสด็จออกไป พระองค์ทรงเห็นคนเป็นอันมาก และพระองค์ทรงสงสารพวกเขา และทรงรักษาคนป่วยของพวกเขาให้หาย” (มัทธิว 14:14)

“แต่เมื่อพระองค์ทอดพระเนตรเห็นฝูงชนมากมาย พระองค์ทรงสงสารพวกเขา เพราะพวกเขาเหน็ดเหนื่อยและกระจัดกระจายเหมือนแกะที่ไม่มีผู้เลี้ยง” (มัทธิว 9:36)

“ถ้าเจ้าเป็นคนชั่วรู้วิธีให้ของดีแก่ลูก พระบิดาของเจ้าผู้สถิตในสวรรค์จะประทานสิ่งดีแก่ผู้ที่ทูลขอพระองค์มากเพียงใด!” (มัทธิว 7:11)

ทำไมพระเจ้าไม่ทรงบรรเทาความทุกข์ของมนุษย์ในตอนนี้?

“ตอนนี้พระองค์ไม่สามารถทำการอัศจรรย์ที่นั่นได้ เว้นแต่พระองค์จะวางพระหัตถ์บนผู้ป่วยสองสามคนและรักษาพวกเขาให้หาย และพระองค์ทรงอัศจรรย์ใจเพราะความไม่เชื่อของพวกเขา” (มาระโก 6:5-6)

“โอ้ เยรูซาเล็ม ผู้ที่สังหารผู้เผยพระวจนะและเอาหินขว้างผู้ที่ส่งมาหาเธอ! บ่อยแค่ไหนที่ฉันต้องการรวบรวมลูก ๆ ของคุณเหมือนแม่ไก่รวบรวมลูกไก่ไว้ใต้ปีกของเธอ แต่คุณไม่เต็มใจ!” (มัทธิว 23:37)

ความไม่เต็มใจของมนุษยชาติโดยรวมที่จะเชื่อและเชื่อฟังพระเจ้าเป็นเหตุผลที่แท้จริงสำหรับโลกที่ทุกข์ทรมาน เมื่อมนุษยชาติกลับใจอย่างแท้จริง หลังจากการเสด็จมาครั้งที่สองของพระคริสต์ ทุกคนจะเข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างศรัทธาและความเมตตา พระเจ้ากระตือรือร้นที่จะแสดงความเมตตาและแสดงความเมตตา กรุณาต่อพวกเขา แต่การกลับใจและความร่วมมือของพวกเขาเป็นข้อกำหนดเบื้องต้น

น่าเศร้าสำหรับคนส่วนใหญ่ที่จะต้องรองานว่าพระคริสต์จะเปลี่ยนทัศนคติและพฤติกรรมของคนทั้งโลก ในยุคของเรา ผู้คนไม่เต็มใจที่จะยอมจำนนต่อพระประสงค์ของพระเจ้า ดังที่พระเยซูอธิษฐานว่า “คนเหล่านี้เข้ามาใกล้เราด้วยปากของพวกเขา และให้เกียรติเราด้วยริมฝีปากของพวกเขา แต่ใจของเขายู้งางไกลจากเรา” (มัทธิว 15:8) มนุษย์ได้รับความทุกข์ทรมานเป็นผล

พระเยซูคริสต์ได้ทำอะไรเพื่อบรรเทาความทุกข์?

“พระองค์เองทรงรับเอาความทุกข์พลภาพของเราและแบกรับความเจ็บป่วยของเรา” (มัทธิว 8:17)

การสิ้นพระชนม์ของพระคริสต์ได้ชดใช้ความบาปของเรา เพื่อเราจะได้คืนดีกับพระเจ้า (โคโลสี 1:21-22) เหตุใดผู้คนจึงทนทุกข์ต่อไป? แม้ว่าพระเยซูทรงรับโทษประหารชีวิตที่เราได้รับจากบาปของเรา (โรม 6:23; ฮีบรู 10:10, 12) นั่นไม่ได้หมายความว่าผลที่ตามมาของความบาปในทันทีทั้งหมดจะถูกขจัดออกไป บาปนำมาซึ่งความทุกข์อย่างใหญ่หลวงต่อร่างกายและจิตใจ อันที่จริงทั้งสองมีความเกี่ยวข้องกันอย่างใกล้ชิด สภาพจิตใจหรืออารมณ์เชิงลบสามารถทำให้เกิดความเจ็บป่วยทางกายบางประเภทได้

เหตุผลหนึ่งที่พระคริสต์เสด็จเข้ามาในโลกคือเพื่อจัดการกับความทุกข์ทางร่างกายและอารมณ์ของเรา ความทุกข์ทรมานส่วนตัวของพระองค์ทำให้การรักษาทางร่างกายและจิตวิญญาณของเราเป็นไปได้ ก่อนที่พระองค์จะสิ้นพระชนม์ด้วยการตรึงกางเขน พระองค์ทรงถูกทรมานอย่างโหดร้ายจนแทบจำไม่ได้ว่าเป็นมนุษย์ พระองค์รับเอาแม้ผลทางกายของบาปของเรา เพื่อที่เราจะสามารถรักษาให้หายได้ (1 เปโตร 2:24) เนื่องด้วยการเสียสละของพระองค์ เวลาจะมาถึงเมื่อความทุกข์ยากทั้งหมดสามารถหมดไปตลอดกาล (วิวรณ์ 21:4)

ความทุกข์และความทุกข์มากมายของเราเกิดจากการเผชิญหน้ากันในแต่ละวันอย่างผิดพลาด เราต้องการสติปัญญาของพระเจ้าในการจัดการกับเพื่อนมนุษย์ของเรา

พระคริสต์ทรงกำหนดพันธกิจของพระองค์ในช่วงเริ่มต้นการปฏิบัติศาสนกิจของพระองค์อย่างไร?

“พระวิญญาณของพระเจ้าอยู่เหนือฉัน เพราะพระองค์ทรงเจิมฉันให้ประกาศข่าวประเสริฐแก่คนยากจน พระองค์ทรงส่งเรามารักษาคนอกหัก เพื่อประกาศอิสรภาพแก่เชลย และช่วยให้คนตาบอดมองเห็นได้ ให้ผู้ถูกกดขี่มีเสรีภาพ เพื่อประกาศปีแห่งความโปรดปรานของพระเจ้า” (ลูกา 4:18-19 อ้าอิสยาห์ 61:1-2)

พระบิดาส่งพระเยซูมาเพื่อทำให้ข้อพระคัมภีร์นี้เป็นจริง (ลูกา 4:20-21)

ซึ่งเขียนไว้เมื่อหลายร้อยปีก่อนโดยผู้เผยพระวจนะอิสยาห์

นี่เป็นนอกเหนือจากภารกิจหลักของพระองค์ในการสละพระชนม์ชีพเพื่อบาปของมนุษยชาติ

พระกิตติคุณทั้งสิ้นนี้เป็นเครื่องยืนยันถึงพระชนม์ชีพที่เป็นแบบอย่างของพระคริสต์ในการบรรเทาความทุกข์ทรมานของเพื่อนมนุษย์ของพระองค์

พระเยซูทำภารกิจตามพระคัมภีร์ให้สำเร็จอย่างไร?

“พระเยซูเสด็จไปทั่วแคว้นกาลิลี ทรงสั่งสอนในธรรมศาลา ประกาศข่าวประเสริฐเรื่องอาณาจักร และรักษาโรคภัยไข้เจ็บทุกชนิดในหมู่ประชาชน แล้วชื่อเสียงของพระองค์ก็เลื่องลือไปทั่วซีเรีย และพวกเขาได้นำคนป่วยทั้งหมดที่มีโรคภัยไข้เจ็บต่างๆ มากมาย และคนที่ถูกผีสิง คนเป็นลมบ้าหมู คนเป็นอัมพาตมาหาพระองค์ และทรงรักษาพวกเขาให้หาย” (มัทธิว 4:23-24)

พระเยซูทรงให้พลังแก่สาวกของพระองค์ในการรักษาผู้อื่นหรือไม่?

“จากนั้นพระองค์ทรงเรียกสาวกสิบสองคนของพระองค์มาพร้อมกัน และประทานอำนาจและอำนาจเหนือปีศาจทั้งปวงให้พวกเขา และรักษาโรค พระองค์ทรงส่งพวกเขาไปประกาศอาณาจักรของพระเจ้าและรักษาคนป่วย” (ลูกา 9:1-2; เปรียบเทียบมาระโก 6:13; ลูกา 10:1-2, 9)

การรักษาเป็นพรอย่างหนึ่งของพระเจ้าสำหรับมนุษยชาติเสมอมา มีเพียงไม่กี่คนที่มั่นใจในความจริงในพระคัมภีร์ที่ขุดเขี่ยมนี้ เมื่อเราป่วย เราได้รับคำแนะนำให้ขอให้ผู้อาวุโสของศาสนจักรอธิษฐานเพื่อเรา เติมเราด้วยน้ำมันในพระนามของพระเจ้า (ยากอบ 5:14) จากนั้นเราได้รับแจ้งว่า “การสวดอ้อนวอนด้วยศรัทธาจะช่วยให้ผู้ป่วยรอด” (ข้อ 15) น้ำมันที่ใช้สำหรับการเติมเป็นสัญลักษณ์ของพลังการรักษาของพระวิญญาณของพระเจ้า

เมื่อผู้ปกครองไม่อยู่ในพื้นที่ที่กำหนดเสมอไป—เพราะศาสนจักรเป็นองค์กรที่กระจัดกระจายอยู่เสมอ—พระเจ้าได้จัดเตรียมวิธีพระคัมภีร์ให้เราจัดการกับสถานการณ์นี้ ผ้าเจิมพิเศษส่งให้คนป่วยได้ตามคำขอ (คู่มือการ 19:11-12)

นอกจากนี้

ทั้งพระคริสต์และเปาโลยังสั่งสอนคริสเตียนให้ทดลองพิธีปีศาจในพันธสัญญาใหม่และรับส่วนสัญลักษณ์ (ลูกา 22:19-20; 1 โครินธ์ 11:23-25)

เหล้าองุ่นที่เราใช้ในงานรับใช้นี้หมายถึงการหลั่งพระโลหิตของพระคริสต์เพื่อไถ่บาปของเรา และขนมปังแทนพระกายของพระคริสต์ซึ่งถูกหักเพื่อเรา พระเยซูคริสต์ทรงรับความทุกข์ทางร่างกาย จิตใจ และอารมณ์ของเราไว้กับพระองค์เอง พระองค์ทรงเป็น “ผู้รับใช้” ตามคำพยากรณ์ของอิสยาห์ 52 และ 53 ที่ทนทุกข์เพื่อเรา อ่านบทเหล่านี้อย่างถี่ถ้วนเพื่อทำความเข้าใจการทนทุกข์ที่พระคริสต์ทรงเผชิญเพื่อเรา จากนั้นเปรียบเทียบกับเรื่องราวของผู้เห็นเหตุการณ์ในความทุกข์ทรมานของพระองค์ในมัทธิว 26-28

ความทุกข์เวทนาของพระคริสต์ช่วยอะไรเราได้เป็นพิเศษ?

“ฉะนั้น ในทุกสิ่งพระองค์จะต้องถูกทำให้เป็นเหมือนพี่น้องของพระองค์ เพื่อพระองค์จะได้ทรงเป็นมหาบุโรहितผู้เปี่ยมด้วยเมตตาและสัจย์ชื่อในสิ่งต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับพระผู้เป็นเจ้า เพื่อลบล้างบาปของผู้คน เพราะพระองค์เองทรงทนทุกข์ เมื่อถูกทดลอง พระองค์สามารถทรงช่วยเหลือผู้ถูกทดลองได้” (ฮีบรู 2:17-18)

มีเพียงพระเยซูคริสต์เท่านั้นที่วางแบบอย่างที่ดีพร้อมในการหลีกเลี่ยงบาป ในช่วงชีวิตของพระองค์บนโลกนี้ พระองค์ทรงต่อต้านการล่อลวงอย่างแน่วแน่ เขาไม่เคยยอมแพ้ต่อบาปเลย (1 เปโตร 2:22) เขายังคงใกล้ชิดพระบิดาและอธิษฐานอย่างจริงจังในยามจำเป็น (มาระโก 1:35; ยอห์น 11:41-42) ถึงกระนั้นพระองค์ก็ต้องร้องทูลพระเจ้า “ด้วยน้ำตานองหน้า” (ฮีบรู 5:7) เมื่อเราสวดอ้อนวอนทูลขอความช่วยเหลือจากพระบิดาบนสวรรค์ เราสามารถรู้ได้ว่าพระเยซูคริสต์ ผู้วิงวอนของเรา เข้าใจการดิ้นรนที่เรามีกับความอ่อนแอทางร่างกายและร่างกายของมนุษย์ (ฮีบรู 4:15)

เนื่องจากความบาปก่อควมเราทุกคน เราจึงต้องได้รับความช่วยเหลือเพื่อเอาชนะมัน ดังที่เปาโลอธิบายว่า “ข้าพเจ้ารู้ว่าในตัวข้าพเจ้า (นั่นคือ ในเนื้อหนังของข้าพเจ้า) ไม่มีความดีใดดำรงอยู่ ด้วยว่าข้าพเจ้ามีใจคใจจ่อ แต่จะกระทำความดีได้อย่างไร ข้าพเจ้าหาไม่พบ” (โรม 7:18)

เปาโลรู้ว่าเขาจะได้รับความช่วยเหลือจากใครเพื่อต่อสู้กับบาป: “ข้าเป็นคนอนาถา! ใครจะช่วยฉันให้พ้นจากร่างแห่งความตายนี้ ฉันขอบพระทัยพระเจ้า โดยทางพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา!” (โรม 7:24-25)

ครั้งแล้วครั้งเล่าในเรื่องราวพระกิตติคุณ เราพบว่าพระเยซูชวนาซาเรธพบกับความทุกข์ทรมานของมนุษย์โดยมุ่งไปข้างหน้า— คำเนิการเพื่อบรรเทาทุกข์ในผู้อื่น พระองค์ทรงเปี่ยมด้วยพระเมตตาและทรงเป็นแบบอย่างที่ดีพร้อมสำหรับเรา พระผู้ช่วยให้รอดของเรา รู้โดยตรงว่าการต่อต้านการดึงของเนื้อหนังและเอาชนะมัน ได้สำเร็จเป็นอย่างไร พระองค์ทรงทราบอย่างแน่ชัดว่าจะช่วยเราต่อสู้กับบาปเมื่อใดและอย่างไร พระองค์ทรงต้องการให้เราหาพระองค์อย่างกล้าหาญเพื่อบรรเทา—เพื่อรับกำลังที่จะต่อต้าน— เมื่อใดก็ตามที่เราต้องการ (ฮีบรู 4:14-16)

พระเยซูทรงบรรเทาความทุกข์ในวิธีสำคัญอะไร?

“เมื่อพระเยซูเสด็จออกมาเห็นฝูงชนเป็นอันมากก็สงสารพวกเขา เพราะพวกเขาเป็นเหมือนแกะที่ไม่มีคนเลี้ยง พระองค์จึงทรงเริ่มสอนเขาหลายเรื่อง” (มาระโก 6:34)

โลกต้องการการศึกษาที่เหมาะสมในหลักการพระคัมภีร์อย่างมากเพื่อเรียนรู้วิธีดำเนินชีวิต ตามที่ผู้เผยพระวจนะชาวฮีบรูโฮเซยาคร่ำครวญ ชีวิตของผู้คน “ถูกทำลายเพราะขาดความรู้” (โฮเซยา 4:6)

หลักเหตุและผลไม่เคยหยุดนิ่ง ความทุกข์เป็นผลที่มักเกิดจากความเขลาและบาป เพื่อเผชิญกับความทุกข์อย่างมีประสิทธิภาพ เราต้องดำเนินชีวิตสอดคล้องกับกฎหมายและหลักการในพระคัมภีร์ไบเบิล มิฉะนั้นเราจะนำความทุกข์มาสู่ตนเองโดยไม่จำเป็น

เวลาและโอกาส

คัมภีร์ไบเบิลกล่าวถึงอีกแง่มุมหนึ่งของความทุกข์ยากของมนุษย์ ซึ่งเรียกว่า “เวลาและโอกาส” ในท่านผู้ประกาศ 9:11 ความดีและความชั่วมากมายเกิดขึ้นกับผู้คน ไม่ว่าจะดีหรือชั่ว ตามที่พระเยซูอธิบายน พระเจ้าปล่อยให้ฝนตกทั้งคนชอบธรรมและคนอธรรม (มัทธิว 5:45)

มุมมองของพระเยซูคริสต์เกี่ยวกับอุบัติเหตุอันน่าสลดใจในเยรูซาเลมคืออะไร?

“... สิบแปดคนที่หอคอยสิโลอัมล้มทับฆ่าพวกเขา คุณคิดว่าพวกเขาเป็นคนบาปที่เลวร้ายยิ่งกว่าคนอื่น ๆ ที่อาศัยอยู่ในกรุงเยรูซาเลมหรือไม่? ฉันบอกคุณไม่ แต่ถ้าท่านไม่กลับใจใหม่ ทุกคนก็จะพินาศเช่นเดียวกัน” (ลูกา 13:4-5)

พระเยซูทรงยอมรับหลักการที่กษัตริย์ซะโลโมเขียนไว้เมื่อราว ๆ 1,000 ปีก่อนหน้านี้: “ข้าพเจ้ากลับมา และเห็นภายใต้ดวงอาทิตย์ว่า—เชื้อชาติไม่ใช่แก่นคนเร็ว, ไม่สู้กับผู้มีกำลัง, ไม่เป็นอาหารแก่นักปราชญ์, หรือ มั่งคั่งแก่คนใน โลก ความเข้าใจและไม่เป็นที่โปรดปรานของคนแก่ แต่เวลาและ โอกาสเกิดขึ้นกับพวกเขาทั้งหมด” (ปัญญาจารย์ 9:11)

พระเยซูทรงสังเกตว่าเหตุการณ์ที่สิโลอัมไม่ใช่การลงโทษจากพระเจ้าที่มุ่งเป้าไปที่เหยื่อเพราะบาปของพวกเขา แม้ว่าปัจจัยอื่น ๆ เช่นขั้นตอนการก่อสร้างและบำรุงรักษาที่ไม่เหมาะสมอาจเป็นส่วนหนึ่งของภาพ แต่ก็เป็นเวลาและ โอกาสที่เคร่งครัดสำหรับเหยื่อผู้เคราะห์ร้ายที่สิโลอัม เพราะบังเอิญอยู่ผิดที่ผิดเวลาจึงตาย

แต่พระคริสต์ทรงกระตุ้นให้ผู้รอดพ้นจากภัยพิบัตินี้ให้กลับใจจากบาปของตน และโดยปริยายให้เริ่มดำเนินชีวิตสอดคล้องกับแผนและพระประสงค์ของพระเจ้าโดยปริยาย โศกนาฏกรรมดังกล่าวควรเป็นเครื่องเตือนใจอันทรงพลังให้ดำเนินการตอนนี้เพื่อจัดบ้านฝ่ายวิญญาณของเราให้เป็นระเบียบ เหตุใดจึงละทิ้งความรอดของเรา จะผัดวันประกันพรุ่งทำไม? ทำไมไม่ทำตอนนี้? นั่นคือการเน้นย้ำความคิดเห็นของพระเยซูคริสต์

เรียนรู้จากความทุกข์ยากของโยบ

ความทุกข์ทรมานของชายที่ชื่อโยบอธิบายได้มากกว่าทำไมอุปนิสัยจึงสำคัญในสายพระเนตรของพระเจ้ามากกว่าความไม่สบายและความเจ็บปวดที่เราประสบในชีวิตนี้ โยบเป็นคนชอบธรรมอย่างยิ่ง เขาหลีกเลี่ยงการล่วงละเมิดต่อกฎหมายของพระเจ้าอย่างระมัดระวัง เขาประพฤติตนไม่มีที่ติ แต่เช่นเดียวกับพวกเราทุกคน เขามีจุดอ่อน (มาระโก 14:38) เขาไม่ได้สมบูรณ์แบบ

พระเจ้าตัดสินใจทดสอบอุปนิสัยของโยบเพื่อดูว่าคำมั่นสัญญาของเขาต่อพระองค์จะทนภายใต้ความยากลำบากได้อย่างไร เรื่องราวของโยบอยู่ในพระคัมภีร์เพื่อช่วยคนชอบธรรม เมื่อพวกเขาผ่านประสบการณ์ที่ทำให้ท้อใจและเจ็บปวด ให้เรียนรู้ที่จะวางใจพระเจ้าอย่างอดทนขณะรอการแก้ปัญหาของพวกเขา

พระเจ้าโอ้อวดถึงพฤติกรรมอันชอบธรรมของโยบที่มีต่อชาตาน (โยบ 1:8). ชาตานตอบว่า “. . . เหยียดมือออกและสัมผัสทุกสิ่งที่มีแล้ว [โยบ] จะสาปแช่งหน้าคุณอย่างแน่นอน!” (โยบ 1:9-11) เหตุการณ์ต่อมาพิสูจน์ว่าชาตานผิด อุปนิสัยของโยบไม่ได้อ่อนแอขนาดนั้น

พระเจ้าอนุญาตให้ชาตานถอดทรัพย์สินและครอบครัวของเขาออกจากโยบ และทรมานเขาด้วยไฟอันแสนสาหัส (โยบ 1:12-19) ตอนแรกโยบยอมรับสภาพของเขาโดยกล่าวว่า “พระเจ้าประทาน และพระเจ้าได้ทรงเอาไปแล้ว สาธุการแด่พระนามพระเจ้า” (โยบ 1:21)

ต่อมา “เพื่อนสามคนของโยบได้ยื่นถึงความทุกข์ยากทั้งหมดที่เกิดขึ้นกับเขา [และ] แต่ละคนก็มาถึง . . . [เพื่อ] ไว้ทุกข์กับเขาและปลอบโยนเขา” (โยบ 2:11) หลังจาก คร่ำครวญ ไป หนึ่ง สัปดาห์ กับ พระองค์ พวกเขา เริ่ม ถก เรื่อง ความ ทุกข์ ยาก ลำบาก ของ พระองค์. โยบแสดงรายการข้อร้องเรียนของเขา แสดงให้เห็นถึงความไม่เท่าเทียมกันของชีวิต ต่อมาพระเจ้าก็เห็นด้วยกับเขา ไม่ใช่ทุกสิ่งในชีวิตนี้ที่ยุติธรรมและเสมอภาค

อย่างไรก็ตาม เพื่อนสามคนของโยบมั่นใจว่าพระเจ้ากำลังลงโทษโยบสำหรับบาปที่เป็นความลับบางอย่าง ซึ่งโยบสามารถซ่อนจากทุกคนได้ ยกเว้นพระเจ้า โยบปฏิเสธอย่างรุนแรงว่าเป็นเช่นนั้น และเขาพุดถูก ต่อมาพระเจ้าได้ตรวจสอบสิ่งนี้ด้วย

อย่างไรก็ตาม ในระหว่างที่เขาเผชิญความสูญเสียและความทุกข์ทรมาน โยบก็ค่อยๆ ขุ่นเคืองพระเจ้า สิ่งนี้มักเกิดขึ้นกับคนท่ามกลางความหายนะที่อธิบายไม่ได้

หลายบทเกี่ยวข้องกับการให้เหตุผลและข้อกล่าวหาที่ผิดพลาดของเพื่อนสามคนของโยบและการปฏิเสธของโยบ ในที่สุด เอลีชูเพื่อนที่อายุน้อยกว่าคนหนึ่งของโยบก็พุดขึ้น เขาตระหนักดีว่ามุมมองของโยบมีข้อบกพร่องและบิดเบี้ยว โยบเชื่อมั่นในตนเองว่าความทุกข์ยากของเขาไม่มีจุดประสงค์ เขาตัดสินใจว่าพระเจ้าไม่ได้ปฏิบัติต่อเขาอย่างยุติธรรม

เอลีชูตระหนักว่าโยบหมกมุ่นอยู่กับความรู้เพียงสาขาของเขามาก (โยบ 33:8-9) ว่าเขาจับผิดพระเจ้าแทนที่จะมองหาบทเรียนที่จะเรียนรู้จากการทดลองของเขา เอลีชูตอบข้อร้องเรียนของโยบว่า “คุณคิดว่าคุณใหม่? คุณพุดว่า 'ความชอบธรรมของฉันมีมากกว่าพระเจ้า' หรือเปล่า?” (โยบ 35:2)

แทนที่จะมองว่าความทุกข์ยากของเขาเป็นโอกาสสำหรับความอดทนและยอมให้พระเจ้าหล่อหลอมเขา โยบกลับรู้สึกขุ่นเคืองใจต่อพระเจ้าผู้สร้างของเขามากขึ้น

เขาเปิดความคิดของเขาต่อความเป็นไปได้ที่เขาจะได้เรียนรู้บางสิ่งที่มีค่าจากความทุกข์ของเขา

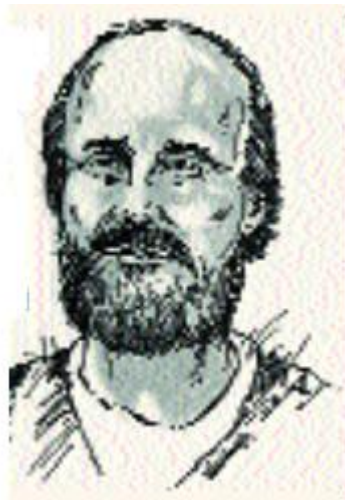
การคัดค้านหลักของโยบคือการที่พระเจ้าไม่ตอบสนองเขา
ว่าเขาไม่ยอมรับความชอบธรรมของเขาอย่างเหมาะสม

พระเจ้าท้าทายโยบ โดยบอกว่าเขาพยายามทำให้สัตว์ทะเลเชื่อง สัตว์ร้ายที่
“ถูกสร้างมาโดยปราศจากความกลัว” (โยบ 41:33-34):

“เจ้าจะลากเลื้อยอาชานด้วยเบ็ดหรือมดลินของเขาด้วยเชือก ที่คุณลดลง?

คุณสามารถเอาไม้้อลอคจุมกของเขาหรือเจาะกรามของเขาด้วยตะขอได้ไหม?

พระองค์จะทรงวิงวอนต่อท่านมากมายหรือไม่? เขาจะพูดเบา ๆ กับคุณหรือไม่?” (โยบ 41:1-3, 4-10)

โยบ

ในท้ายที่สุด

โยบเห็นว่าพื้นฐานของปัญหาของการขาดความเข้าใจและความมั่นใจมากเกินไปในความชอบธรรม
ของเขาเอง จากนั้นทัศนคติของเขาเกี่ยวกับความยุติธรรมของพระเจาก็เปลี่ยนไป

เขาเห็นว่าทัศนคติที่วิพากษ์วิจารณ์พระเจ้าของเขาไม่ถูกต้อง: “ฉันพูดในสิ่งที่ไม่เข้าใจ
สิ่งที่วิเศษเกินไปสำหรับฉัน

ซึ่งฉันไม่รู้... ฉันได้ยินเกี่ยวกับคุณโดยหู แต่ตอนนี้ตาของฉันเห็นคุณ
เหตุฉะนั้นข้าพเจ้าจึงเกลียดชังตนเองและกลับใจในผงกลีและขี้เถ้า” (โยบ 42:3-6)

ประสบการณ์ของโยบถูกบันทึกไว้อย่างละเอียด
เพื่อให้เราสามารถเรียนรู้ถึงความโง่เขลาของการถือเอาความคิดเห็นของตัวเองที่สูงเกินไป

“ความเยอหยิ่งนำหน้าความพินาศ และจิตใจที่จองหงอนนำหน้าการล้มลง เป็นคนใจถ่อมกับคนต่ำต้อย ดีกว่าแบ่งของริบมาได้กับคนเยอหยิ่ง” (สุภาษิต 16:18-19)

ประสบการณ์ของโยบสามารถอธิบายได้ว่าทำไมคนชอบธรรมอาจต้องผ่านช่วงเวลาที่ท้อใจและเจ็บปวด และถูกล่อลวงให้ขุนเคื่องพระเจ้าเพราะไม่ได้เข้ามาแทรกแซงในนามของพวกเขาอย่างชัดเจนและรวดเร็ว เช่นเดียวกับโยบ เราไม่สามารถเข้าใจว่าพระเจ้ามองเห็นมากกว่าที่เราเห็น

ไม่ว่าการทดลองจะรุนแรงเพียงใด เราไม่ควรถือว่าพระเจ้าไม่ทรงฟังหรือไม่สนใจ พระองค์ทรงเห็นบทเรียนที่เราต้องเรียนรู้ที่อยู่นอกเหนือความเข้าใจในปัจจุบันของเรา เราต้องจำคำแนะนำที่ขุดเยี่ยมจากกษัตริย์เดวิดอยู่เสมอ: “จงรอคอยพระเจ้า จงกล้าหาญเถิด แล้วพระองค์จะทรงทำให้จิตใจของท่านเข้มแข็ง รอฉันพูดในพระเจ้า!” (สคุดี 27:14)

เราควรเรียนรู้จากประสบการณ์ของโยบเพื่อรักษาความเคารพผู้ปวยและวางใจในพระเจ้าแม้ในท่ามกลางความทุกข์ยากของเรา (ยากอบ 5:10-11)

พระเยซูได้บทเรียนอะไรจากความตายของผู้อื่นในเหตุการณ์ที่น่าสลดใจอีกเหตุการณ์หนึ่ง?

“ในฤดูนั้นมิมีบางคนทีทูลพระองค์เกี่ยวกับชาวกาลิลีที่เลือดของปีลาตปนกับเครื่องบูชาของพวกเขา พระเยซูตรัสตอบพวกเขาว่า “เจ้าคิดหรือว่าชาวกาลิลีเหล่านี้เป็นคนบาปที่เลวร้ายกว่าชาวกาลิลีอื่น ๆ เพราะพวกเขาทนทุกข์เช่นนี้?

ฉันบอกคุณ หากท่านไม่กลับใจ ทุกคนก็จะพินาศเช่นเดียวกัน” (ลูกา 13:1-3)

ในเหตุการณ์นี้เห็นได้ชัดว่าทางการโรมันได้สังหารชาวกาลิลีหลายคนที่มาถวายเครื่องบูชาในกรุงเยรูซาเลม พระเยซูทรงชี้ให้เห็นว่าคนเหล่านี้ประสบความตายอันน่าสยดสยอง ไม่ใช่เพราะพวกเขาเลวร้ายมาก แต่เพราะพวกเขาถูกจับในเหตุการณ์ที่ใหญ่กว่า ในสถานการณ์ที่รุนแรง ผู้บริสุทธิ์บางครั้งได้รับบาดเจ็บและเสียชีวิตมันสามารถเกิดขึ้นได้กับทุกคน— เว้นแต่พระเจ้าจะปกป้องบุคคลนั้นอย่างเหนือธรรมชาติในขณะนั้น

เราควรฟังคำแนะนำของยากอบ: “มาเถิด ท่านที่พูดว่า 'วันนี้หรือพรุ่งนี้เราจะไปยังเมืองนั้นและเมืองนั้น อยู่ที่นี่หนึ่งปีที่นี่' ชื่อ ขาย และทำกำไร; ในขณะที่คุณไม่ทราบว่าจะเกิดอะไรขึ้นในวันพรุ่งนี้ ชีวิตคุณอยู่เพื่ออะไร? แม้แต่ไอระเหยที่ปรากฏขึ้นชั่วขณะหนึ่งแล้วก็หายไป คุณควรพูดว่า 'ถ้า

พระเจ้าประสงค์เราจะมีชีวิตอยู่และทำสิ่งนี้หรือสิ่งนั้น” (ยากอบ 4:13-15)

ในแผนและจุดประสงค์ของพระเจ้า

พระองค์จะทรงชุบชีวิตผู้ที่ตกเป็นเหยื่อของอุบัติเหตุร้ายแรงและโศกนาฏกรรมอื่นๆ ผู้ที่เสียชีวิตในสถานการณ์เช่นนี้จะไม่สูญหายไปตลอดกาลต่อพระเจ้าหรือผู้ที่พวกเขารัก พระเยซูคริสต์เองทรงสัญญาการฟื้นคืนพระชนม์ในอนาคตเมื่อ

“ทุกคนที่อยู่ในหลุมฝังศพจะได้ยินเสียงของพระองค์” (ยอห์น 5:28-29) หนังสือฟรีของเรา God’s Holy Day

Plan: คำสัญญาแห่งความหวังสำหรับมวลมนุษยชาติ
อธิบายการฟื้นคืนพระชนม์นี้อย่างครบถ้วนพร้อมรายละเอียดที่จำเป็นทั้งหมดจากพระคัมภีร์ ถึงกระนั้น

กระนั้น มนุษย์เรายังต้องทนทุกข์และถึงแก่ความตายในที่นี่และเดี๋ยวนี้ ดู
“ขั้นตอนในการรับมือกับความเศร้าโศก” ตอนสุดท้ายในหนังสือเล่มเล็กฟรีของเรา What Happens After
Death? สำเนาของคุณสามารถใช้ได้ฟรี

หลักการพื้นฐานในพระคัมภีร์ข้อใดที่สามารถให้มุมมองที่ถูกต้องแก่เราเมื่อความทุกข์ยากที่อธิบายไม่ได้
เกิดขึ้น?

“สิ่งกลับเป็นของพระยาห์เวห์พระเจ้าของเรา แต่สิ่งซึ่งถูกเปิดเผยเป็นของเราและลูกหลานของเรา . ”
(เฉลยธรรมบัญญัติ 29:29).

พระเจ้าไม่ได้เปิดเผยเหตุผลของทุกสิ่งที่เกิดขึ้นกับเรา
ดังนั้นจึงไม่มีมนุษย์คนใดสามารถให้คำตอบที่ถูกต้องสำหรับทุกสถานการณ์ที่โศกเศร้า
พระเจ้าอาจไม่เปิดเผยบางสิ่งด้านนี้ของอาณาจักรที่กำลังมาของพระองค์

แต่ไม่ว่าสถานการณ์ของเราจะเป็นอย่างไร
เราต้องรับผิดชอบต่อการเชื่อฟังพระเจ้าผู้สร้างของเราและปฏิบัติตามแผนและจุดประสงค์ของพระองค์เสมอ
เราต้องทิ้งส่วนที่เหลือไว้กับพระเจ้า ฟังพาทะองศ์อย่างอดทนในความเชื่อที่ว่า
“ทุกสิ่งจะเกิดผลดีแก่คนที่รักพระเจ้า ผู้ที่ได้รับการทรงเรียกตามพระประสงค์ของพระองค์” (โรม 8:28)

พระเยซูคริสต์เองทรงสัญญาการฟื้นคืนพระชนม์ในอนาคตเมื่อ
“ทุกคนที่อยู่ในหลุมฝังศพจะได้ยินเสียงของพระองค์”

ดังที่กล่าวถึงในบทเรียนก่อนหน้าของหลักสูตรการศึกษานี้ เหตุผลของการดำรงอยู่ของเรานั้นชัดเจน
แต่นั้นไม่ได้หมายความว่าเราเข้าใจทุกอย่างว่าพระเจ้าจะทรงทำให้แผนของพระองค์สำเร็จเพื่อเราได้อย่างไร
เรารอคอยความรู้และความเข้าใจอย่างเต็มที่ซึ่งจะมาถึงในเวลาแห่งการฟื้นคืนพระชนม์ คำสอนใด ๆ

ที่สอดคล้องกับการเรียกของเราและความรู้ในพระคัมภีร์ที่แท้จริงที่สนับสนุนการเรียกของเรานั้นเป็นเท็จในที่สุด เราต้องระวังไม่ให้ความทุกข์ยากที่อธิบายไม่ได้มาทำให้เราขมขื่นและสูญเสียศรัทธาในพระเจ้า

บางทีคุณหรือคนที่คุณรักต้องทนทุกข์ทรมานอย่างโหดร้ายและไม่ยุติธรรมด้วยน้ำมือของผู้อื่น คุณเหมือนว่าจะเกิดขึ้นกับพวกเราส่วนใหญ่ในบางครั้ง การปล่อยยให้ตัวเองขมขื่นเพื่อที่เราจะได้เริ่มหาทางแก้แค้นไม่ใช่การตอบสนองที่ถูกต้องของคริสเตียน “การแก้แค้นเป็นของเรา เราจะตอบแทน’ พระเจ้าตรีส” (โรม 12:19) พระเจ้าจะทรงทำให้สิ่งต่างๆ ถูกต้องตามวิถีและเวลาของพระองค์

โปรดจำไว้เสมอว่าเรามีความรู้เพียงบางส่วนเท่านั้น ความเข้าใจที่สมบูรณ์จะไม่เกิดขึ้นในภายหลัง เนื่องจากเข้าใจหลักการนี้ อัครสาวกเปาโลบอกเราว่า “ในตอนนี้เราเห็นในกระจกมีคมัว แต่พอเห็นหน้ากัน ตอนนี้ฉันรู้แล้วบางส่วน แต่แล้วฉันจะรู้เหมือนที่ฉันรู้จัก” (1 โครินธ์ 13:12)

พระเจ้ายุติธรรมเสมอ

เมื่อพวกเขาไปไม่ถึง เด็กๆ มักจะอุทานในสิ่งเดียวกันว่า “ไม่ยุติธรรม!” บางครั้งผู้คนก็พูดแบบเดียวกันเกี่ยวกับพระเจ้า นั่นคือเจตคติของอิสราเอลโบราณ: “ถึงกระนั้นเจ้ายังพูดว่า ‘ทางขององค์พระผู้เป็นเจ้าไม่ยุติธรรม’ โอ พงศ์พันธุ์อิสราเอลเอ๋ย จงฟังเถิด นี่ไม่ใช่วิถีของเราซึ่งยุติธรรม และวิถีของเจ้าซึ่งไม่ยุติธรรมมิใช่หรือ (เอเสเคียล 18:25).

จากมุมมองที่จำกัดของเรา ชีวิตอาจไม่ยุติธรรมเสมอไป พระเจ้ายอมให้ความไม่เท่าเทียมกันที่เห็นได้ชัดเจนเมื่อพระองค์ประทานสิทธิในการเลือกอย่างเสรีแก่มนุษย์ชาติ แต่การตระหนักว่าทุกอย่างไม่ยุติธรรมในชีวิตนี้แตกต่างอย่างมากจากการกล่าวหาว่าพระเจ้าไม่ยุติธรรม พวกเขาไม่ใช่สิ่งเดียวกัน

อัครสาวกเปาโลตั้งคำถามนี้ในจดหมายฉบับหนึ่งของเขาหรือไม่?

“ตามที่มีเขียนไว้ว่า ‘ข้าพเจ้ารักยาโคบ แต่เอชวาเกลียดชัง’ แล้วเราจะว่าอย่างไรดี? มีความชอบธรรมกับพระเจ้าหรือไม่? ไม่แน่นอน!” (โรม 9:13-14)

มากขึ้นอยู่กับความเข้าใจที่ถูกต้องเกี่ยวกับชะตากรรมและจุดประสงค์ของครอบครัวมนุษย์ นั่นเป็นความจริงอย่างแน่นอนในการตอบภาวะที่กลืนไม่เข้าคายไม่ออกนี้

เป็นความจริงที่พระเจ้าจะทรงเมตตาผู้ที่พระองค์ทรงประสงค์ และพระองค์อาจทรงเลือกภายใต้สถานการณ์บางอย่าง เพื่อทำให้ความประสงค์ของใครบางคนแข็งกระด้างต่อพระองค์ (โรม 9:16-18) แต่ทั้งหมดนี้เป็นเพียงชั่วครวเท่านั้น

คริสเตียนทุกคนควรเรียนรู้แผนการขั้นพื้นฐานที่ละขั้นตอนของพระเจ้าตามที่เปิดเผยตลอดช่วงเทศกาลป
ระจำปีของพระองค์

ความจริงอันอัศจรรย์ที่พวกเขาเปิดเผยแสดงให้เห็นว่าถึงเวลาที่พระเจ้าจะทรงเรียกทุกคนและให้โอกาสพวก
เขาเพื่อความรอดที่ยุติธรรม

ในเวลานั้นพระองค์จะทรงสำแดงความเมตตาอันอุดมสมบูรณ์ของพระองค์แก่พวกเขา
และไม่มีใครจะสงสัยในความยุติธรรมของพระเจ้า

นี่เป็นหนึ่งในความจริงอันยิ่งใหญ่ที่ซ่อนเร้นจากโลก
แต่ได้เปิดเผยแก่คริสเตียนที่เข้าใจความหมายของวันฉลองของพระเจ้า
พวกเขาเปิดเผยลำดับที่พระเจ้าจะตรัสและจะจัดความไม่เท่าเทียมกันที่เราประสบในชีวิตนี้
คุณต้องเข้าใจว่าการประชุมศักดิ์สิทธิ์เหล่านี้เปิดเผยอะไร สำหรับคำอธิบายโดยละเอียด
โปรดขอหนังสือเล่มเล็กฟรีของเรา แผนวันศักดิ์สิทธิ์ของพระเจ้า:
คำสัญญาแห่งความหวังสำหรับมวลมนุษยชาติ

พระบิดาได้ทรงทำอะไร เพื่อจะจัดความไม่เท่าเทียมกันของชีวิตนี้?

“ครั้งนั้นพระเยซูตรัสตอบว่า ‘พระบิดาเจ้าข้า พระเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์และโลก
ข้าพระองค์ขอบพระทัยที่พระองค์ได้ทรงซ่อนสิ่งเหล่านี้จากผู้มีปัญญาและสุขุม
และทรงเปิดเผยให้ทารกทราบ พระบิดาเจ้าข้า พระองค์ก็ทรงเห็นดีในสายพระเนตรของพระองค์’ (มัทธิ
11:25-26)

ไม่มีใครรู้ดีไปกว่าพระเจ้าแห่งความไม่เท่าเทียมกันที่รุ่มร่ามมนุษย์ในยุคปัจจุบันนี้ผ่านอิทธิพลของซาตาน
แต่พระเจ้าเรียกใครก่อน: คนที่มีความสามารถมากหรือคนธรรมดา?

พระเจ้าเปิดเผยว่า แทนที่จะชอบผู้ที่มีข้อได้เปรียบทางวัตถุในชีวิตนี้
พระองค์ได้เสนอราชอาณาจักรของพระองค์แก่ผู้คนที่ส่วนใหญ่ไม่รู้ร้ายและมีชื่อเสียง
ไม่ใช่คนที่ดูเหมือนจะประสบความสำเร็จในโลกก่อน

“พี่น้องทั้งหลาย ท่านเห็นว่าการเรียกของท่านมีน้อยคนที่ฉลาดตามเนื้อหนัง
ไม่ได้ทรงเรียกผู้มีอำนาจมาก หรือมีเกียรติมากมาย
แต่พระเจ้าได้ทรงเลือกสิ่งโง่เขลาของโลกเพื่อทำให้คนมีปัญญาอับอาย
และพระเจ้าได้ทรงเลือกสิ่งที่อ่อนแอของโลกเพื่อทำให้สิ่งที่มีความอับอายขยาหน้า
และสิ่งที่ต่ำต้อยของโลกและสิ่งที่พระเจ้าดูหมิ่นพระเจ้าได้ทรงเลือกและสิ่งที่ไม่ใช่เพื่อจะสูญเปล่า
สิ่งที่เป็นอยู่ซึ่งไม่มีเนื้อหนังจะรอดต่อพระพักตร์ของพระองค์” (1 โครินธ์ 1:26-29)

พระเจ้าไม่ได้ทรงเรียกคนฉลาด ผู้ทรงอำนาจ และผู้มีเกียรติในยุคนั้น พระเยซูยืนยันว่า “ผู้คนในโลกนี้ฉลาดในการจัดการกับพวกพ้องของตนเองมากกว่าเป็นคนของความสว่าง” (ลูกา 16:8, NIV) ถึงกระนั้นบุตรธิดาที่รู้แจ้งของพระเจ้าจะเป็นผลแรกแห่งความรอดของพระองค์

ผู้เผยพระวจนะอิสยาห์ตั้งข้อสังเกตถึงวิถีทางของพระเจ้าในการทำให้แผนของพระองค์สำเร็จ: “แต่เราจะมองที่คนนี่ คือผู้ที่ขัดสนและมีจิตใจที่สำนึกผิด และตัวสั้นเพราะคำของเรา” (อิสยาห์ 66:2) พระเจ้าจะแม้กระทั่งสิ่งต่าง ๆ ออกมา จะไม่มีใครเข้าอาณาจักรของพระองค์ที่ไม่ถ่อมตัวอย่างแท้จริง ใครก็ตามที่พยายามยกตัวเหนือผู้อื่นต้องกลับใจจากความเห็นแก่ตัวของเขาเพื่อรับชีวิตนิรันดร์ (เทียบ โคลโลสี 3:12-13; โรม 12:16; ยากอบ 4:10; 1 เปโตร 5:5-6)

พระเจ้าออกแบบกฎของพระองค์เพื่อปกป้องผู้ที่ไม่สามารถหาเลี้ยงตัวเองได้หรือ?

“เมื่อท่านเก็บเกี่ยวพืชผลในดินแดนของท่านแล้ว ท่านจะ

ข้อมูลเชิงลึกทางประวัติศาสตร์เกี่ยวกับความทุกข์ทรมานของมนุษย์

ในเวสต์มินสเตอร์แอบบีย์ในลอนดอน ที่ซึ่งบรรดาผู้ยิ่งใหญ่และมีชื่อเสียงได้พักผ่อน เริงเทียนขนาดใหญ่สองอันพรรณาร่างในพระคัมภีร์ไบเบิลด้วยเหล็กหล่อ ในบรรดาคุณลักษณะที่พรรณานจากพันธสัญญาเดิม สองคนโดดเด่นกว่าคนอื่น ๆ

ที่ปลายด้านหนึ่งของเชิงเทียนขนาดมหึมาคือกษัตริย์โซโลมอน ซึ่งเปรียบเสมือนการประทับบนบัลลังก์ในเสื้อคลุมอันสง่างามของเขาในฐานะผู้ปกครองของผู้คนที่รวมกันเป็นหนึ่งและมั่งคั่งซึ่งพรอันศักดิ์สิทธิ์แผ่ซ่านไปทั่วประเทศ

สติปัญญาของเขาถูกรวบรวมไว้อย่างเหมาะสมในความคิดเห็นของราชินีผู้ลี้ภัยแห่งเซบา: “สติปัญญาและความเจริญรุ่งเรืองของคุณเหนือกว่าชื่อเสียงที่ฉันได้ยินมา คนของคุณมีความสุข และผู้รับใช้ของคุณเหล่านี้มีความสุข ผู้ยืนอยู่ต่อหน้าคุณอย่างต่อเนื่องและฟังสติปัญญาของคุณ! สาธุการแด่พระยาห์เวห์พระเจ้าของท่าน ผู้ทรงพอพระทัยในพระองค์ ทรงตั้งท่านบนบัลลังก์แห่งอิสราเอล” (1 พงศกัศตรีย์ 10:7-9)

โซโลมอนบรรลุความสำเร็จสูงสุดในชั่วขณะ ต้องขอบคุณความ โปครปรานของพระเจ้า

ปลายอีกด้านของเชิงเทียนเน้นให้เห็นถึงโยบผู้เต่า ซึ่งถูกพรรณนาว่าต้องทนทุกข์กับความทุกข์ยากและความสิ้นหวัง บัลลังก์ของพระองค์—เพื่อบรรเทาความรู้สึกไม่สบาย—เป็นเตียงไม้ต่ำ เพื่อนสามคนมาเยี่ยมเขาจากแดนไกล แต่อย่างชื่นชมความสำเร็จของเขา

การดำรงอยู่ของมนุษย์มีทั้งความทุกข์และความสูงส่งของชีวิต
ความทุกข์เป็นส่วนหนึ่งของภาพลานตาของมนุษยชาติมากพอๆ กับการบรรลุความยิ่งใหญ่
พระเจ้าแห่งอิสราเอลเป็นส่วนหนึ่งของชีวิตของโยบมากพอๆ กับการองค์ทรงเป็นของโซโลมอน
หากไม่เป็นเช่นนั้น

ขณะที่บทเรียนการศึกษาพระคัมภีร์นี้พยายามแสดงให้เห็นจากพระคัมภีร์เอง
จุดประสงค์ที่ยิ่งใหญ่อยู่เบื้องหลังความทุกข์ทรมานของเรา ชีวิตให้เวลาเราพิจารณาคำถามสำคัญ:
ฉันเป็นใคร? ทำไมฉัน? ฉันมีบทบาทอะไรในผู้เชื่อชาวยุคของพระเจ้า?

ความทุกข์เป็นส่วนหนึ่งของการดำรงอยู่ของเราโดยธรรมชาติ ไม่มีใครสามารถหนีมันได้
ความทุกข์สามารถกระตุ้นให้เราประเมินความสำคัญของชีวิตอีกครั้ง
มันบังคับให้เราใช้เวลาในการพิจารณาประเด็นสำคัญของการดำรงอยู่ (โปรดขอหนังสือเล่มเล็กฟรีของเรา
What Is Your Destiny? สำหรับมุมมองในพระคัมภีร์ไบเบิลในหัวข้อเหล่านี้)

พระเจ้าผู้สร้างของเราตั้งใจที่จะพัฒนาอุปนิสัยอันชอบธรรมของพระองค์ในเรา
พระองค์ทรงสนใจในอุปนิสัยที่เราสร้างขึ้นมากกว่าที่จะให้เราดำเนินชีวิตที่ปราศจากความทุกข์
พระเยซูคริสต์เองทรงเรียนรู้การเชื่อฟังโดยสิ่งที่พระองค์ทรงทนทุกข์ (ฮีบรู 5:8)

พระเจ้าเห็นความทุกข์อย่างไร

พระคัมภีร์ใส่ความทุกข์ของเราไว้ในมุมมองที่เหมาะสม อธิบายว่าเหตุใดเราจึงเจ็บปวด
จุดประสงค์สูงสุดของความทุกข์ยากของเรา
และวิธีที่เรามีบทบาทสำคัญในการบรรเทาความทุกข์ทรมานของผู้อื่น—
ไม่เพียงโดยการช่วยเหลือพวกเขาเองเท่านั้นแต่ในการนำความรู้เรื่องพระกิตติคุณที่แท้จริงมาสู่โลกที่จมอยู่ใน
ความปวดร้าวที่เกิดจากบาป

ในหลาย ๆ ทาง
คัมภีร์ไบเบิลโดยรวมแสดงให้เห็นว่าพระเจ้าเต็มพระทัยที่จะบรรเทาความทุกข์ของเราในหลายๆ
ทางอย่างไร พระองค์ทรงดูแลประชากรของพระองค์เป็นพิเศษ (ฮีบรู 13:5-6)
“บัดนี้จึงถวายพระเกียรติแด่พระองค์ในคริสตจักร โดยทางพระเยซูคริสต์ตลอดทุกชั่วอายุ
ตามฤทธานุภาพซึ่งทำงานอยู่ในเรา ตามฤทธานุภาพซึ่งเราขอหรือคิดตามกำลังซึ่งกระทำในเราทั้งสิ้น”
(เอเฟซัส 3: 20-21)

เหนือสิ่งอื่นใด จำไว้ว่าความทุกข์เป็นเพียงชั่วคราว ไม่ใช่นิรันดร์ หลังจากบรรลุจุดประสงค์แล้ว
พระเจ้าจะทรงลบทิ้งไปตลอดกาล

คำพยากรณ์ที่ให้กำลังใจและให้กำลังใจมากที่สุดในพระคัมภีร์พูดถึงพระเจ้าที่ทรงบรรเทาความทุกข์: “ดูเถิด พลับพลาของพระเจ้าสถิตอยู่กับมนุษย์ พระองค์จะสถิตกับพวกเขา และพวกเขาจะเป็นประชากรของพระองค์ พระเจ้าเองจะอยู่กับพวกเขาและเป็นพระเจ้าของพวกเขา และพระเจ้าจะทรงเช็ดน้ำตาทุกหยดจากตาของพวกเขา ความตาย ความโศกเศร้า การร้องไห้จะไม่มีอีกต่อไป ความเจ็บปวดจะไม่มีอีกต่อไป เพราะยุคก่อนได้ล่วงไป” (วิวรณ์ 21:3-5)

เพื่อให้เข้าใจประเด็นต่างๆ ที่กล่าวถึงในบทเรียนนี้ดีขึ้น โปรดขอหนังสือฟรีต่อไปนี้:

- ทำไมพระเจ้ายอมให้มีความทุกข์?
- มีปีศาจจริงหรือ?
- โศกเศร้าของคุณคืออะไร?
- จะเกิดอะไรขึ้นหลังความตาย?
- ทำให้ชีวิตทำงาน
- บัญญัติสิบประการ
- แผนวันศักดิ์สิทธิ์ของพระเจ้า: สัญญาแห่งความหวัง

เพื่อมวลมนุษยชาติ

สำหรับหนังสือเล่มเล็กฟรีของคุณ โปรดติดต่อสำนักงานของเราตามรายการด้านล่าง หรือคุณสามารถขอหรือดาวน์โหลดได้จากเว็บไซต์ของเราที่ www.GNmagazine.org

จุดที่ต้องไตร่ตรอง

คำถามเหล่านี้จัดทำขึ้นเพื่อใช้เป็นสื่อช่วยในการศึกษา เพื่อกระตุ้นความคิดเพิ่มเติมเกี่ยวกับแนวคิดที่สนทนาในบทเรียนนี้ และเพื่อช่วยให้คุณประยุกต์ใช้ในระดับส่วนตัว เราขอแนะนำให้คุณใช้เวลาเขียนคำตอบสำหรับคำถามเหล่านี้และเปรียบเทียบกับพระคัมภีร์ที่ให้ไว้ โปรดเขียนความคิดเห็น คำถาม หรือข้อเสนอแนะเกี่ยวกับหลักสูตรหรือบทเรียนนี้ถึงเรา

- พระเจ้าบังคับให้เราปฏิบัติตามพระประสงค์ของพระองค์หรือไม่?

หรือพระองค์ทรงอนุญาตให้เราตัดสินใจเองว่าเราจะทำตามทางของพระองค์หรือไม่? (เฉลยธรรมบัญญัติ 30:19).

- เสรีภาพในการเลือกยอมให้เกิดผลดีและความชั่วหรือไม่? (โรม 3:15-17; กัณดารวิถี 14:18)

- การเลือกผัดนำมาซึ่งความเศร้าโศก

อะไรคือผลลัพธ์ของการติดตามการนำของพระวิญญาณของพระเจ้าและการเลือกที่ถูกต้อง (กาลาเทีย 6:7-8).

- ลักษณะภายในสุดของเรามีความสำคัญต่อพระเจ้า

พระองค์ประทานอำนาจอะไรให้เราเพื่อให้เราสามารถดำเนินตามวิถีของพระองค์และมีอุปนิสัยเหมือนพระองค์ (เอเสเคียล 36:26-27).

- พระคริสต์ทรงทนทุกข์เพื่อที่เราจะได้รับความชอบธรรมและคืนดีกับพระเจ้า

คริสเตียนต้องเรียนรู้อะไรจากความทุกข์ของพระเยซู? (1 เปโตร 2:19, 21; ฟิลิปปอย 1:29)

- ใครอยู่เบื้องหลังความทุกข์ทรมานมากมายของมนุษยชาติ? (1 เปโตร 5:8; 1 ยอห์น 5:19)

- ตลอดประวัติศาสตร์ ผู้ติดตามพระเจ้าต้องทนทุกข์เพราะความสัตย์ซื่อของพวกเขา

เราเรียนรู้อะไรได้บ้างจากตัวอย่างของพวกเขา (ยากอบ 5:10; ฮีบรู 11:24-26)

- ความทุกข์ยากในแต่ละวันของเราเป็นอย่างไรเมื่อเปรียบเทียบกับอนาคตที่รอเราอยู่

หากเราอยู่ในหมู่ผู้ซื่อสัตย์ของพระเจ้า? (โรม 8:18).

-

เราได้รับคำสั่งให้หลีกเลี่ยงกิจกรรมบางอย่างและหลีกเลี่ยงไม่ให้ตนเองได้รับความทุกข์โดยไม่จำเป็นหรือไม่? (1 เปโตร 4:15; สุภาษิต 1:29-32)

- พระเจ้าให้ความช่วยเหลือและปกป้องโยนผู้ประสบภัย

อะไรคือการปกป้องโยนและความช่วยเหลือขั้นสูงสุดจากการเสียดสละของพระคริสต์? (ฮีบรู 2:17 18, 1 ยอห์น 1:7-9; 2:1-2)

- อะไรคือรางวัลถาวรสำหรับผู้ที่ยืนทนทุกข์เพราะเห็นแก่ความชอบธรรม? (โรม 8:17; 2 ทิโมธี 2:11-12)